

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

18. ÅRGANG NR. 1 FEBRUAR 2004

Rend os i konventionerne !

Det er slut med år 2003. Det kan give anledning til et tilbageblik.

Når det gælder debatten omkring fremmedpolitikken i Danmark og udviklingen i de europæiske lande omkring os, er der ikke sket alverden.

Tilstrømningen af fremmede fra tredjelændene fortsætter uhindret overalt.

Og når det gælder de politiske konstellationer rundt om i EU-landene, er situationen den samme. Det er de socialliberale partier, der er ved magten - dem, der har godkendt multietniseringen af Europa.

I EU-kommissionen, der har den politiske initiativret, planlægges fremdeles lovgivning, der vil øge den multietniske udvikling. Det sker, selvom der er en øget modstand imod den førte fremmedpolitik rundt omkring i de nationale parlamenter.

Men her i Danmark er der trods alt kommet gang i debatten. Men indtil videre dog kun på et overfladisk niveau. Der tales meget om integration og nu åbenlyst om de

kæmpeproblemer, der er i de større byer. Det er ikke tilstrækkeligt!

Derfor er opgaven for frie debattører at provokere magtapparatet så meget, at man begynder at vurdere situationen ud fra de demografiske realiteter.

Det skal være slut med de bløde politikeres paradeforslag om integrering.

Det rækker ikke. Dertil er situationen for alvorlig. Det hjælper heller ikke, at landets statsoverho-

ved Margrethe den Anden i sin aktuelle nytårstale 2003 plæderer for, at vi skal samtale noget mere. I denne sag er der et - enten - eller.

Hvis ikke, får vi tilstande som i Bradford, den engelske by, hvor lyset er slukket for den europæiske tænkning. Her er der 55 procent ikke-hvide (læs: fra den ikke-kristne kulturkreds), som om ganske få årtier sætter den samfundsmæssige dagsorden.

Derfor er det eneste budskab, der er substans i, en opfordring til massive udvisninger og atter udvisninger. Frivilligt eller med tvang, det er ligegyldigt !

Vi har som suveræn stat folkeretsligt mandat til at handle, som vi vil, hvis vi anser situationen for Danmark som værende truende for landets fremtid. Det er tilfældet nu - og vi må sige "rend os i konventionerne!"

Må ovenstående synspunkter få tilslutning i år 2004.

Godt Nytår!

P. V. J.

Dømt for skrivefrækhed

Ifølge straffelovens § 266b kan stort set hvem som helst blive dømt for en hvilken som helst ytring, hvis et medlem af et mindretal erklærer sig forulempet over ytringen. Det kan Peter Neerup Buhl tale med om og gør det i interviewet

side 3

I mindretal senest 2049

Fortsætter udviklingen som nu, bliver danskerne i mindretal i Danmark mellem år 2034 og år 2049, og der vil opstå en samlet folkemængde i landet på cirka 7 millioner, når grupperne bliver lige store.

side 12

Erkend virkeligheden !

Hvad har 1983-udlændingeloven kostet danskerne, og hvad har de fået for penge? En sådan undersøgelse - der vel kunne sammenlignes med en miljøvurdering - turde være en oplagt opgave for Velfærdskommissionen at gå i gang med.

side 8

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmaterialer fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:

Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:

Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01

Giro: 4 54 75 51

BG Bank Reg.nr. 0415 Konto 454 75 51

BG-SWIFT-adresse: DABADKKK

E-mail:

danskeren@danskeren.dk

Internet:

<http://www.dendanskeforening.dk>

Redaktion:

Dr. phil. Sune Dalgård (ansv. red.)

sunedalgaard@hotmail.com

Cand. mag. Peter Neerup Buhl

tlf. 47 74 95 50, pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:

Bibliotekar Harry Vinter (formand)

tlf. og fax 46 36 66 66

e-post: h.vinter@tiscali.dk

Dr. phil. Sune Dalgård

tlf. og fax 32 55 18 02

mobil: 27 40 83 46

Sekretær Keld Rasmussen (næstformand)

tlf. 36 75 18 41, otier@get2net.dk

Niels Bach Jensen

tlf. 26 56 54 69,

niels.bach.jensen@internet.dk

Studerende Lars Hartvig

tlf. 44 91 99 82, lartvig@yahoo.dk

Juridisk konsulent:

Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch

tlf. 49 19 15 54, fax 49 19 18 54

Mødearrangør:

Murer Poul Vinther Jensen

tlf. 61 38 16 29

Suppleanter:

Afdelingsformand P. H. Bering,

tlf. 98 14 71 12

Sygeplejerske Kirsten Fogt,

tlf. 97 42 91 31

Lærer Verner Holm,

tlf. 55 73 19 13

Studerende Henrik Sørensen,

tlf. 98 16 48 75

Man mærker hensigten ...

Det er løjerligt påfaldende, når eks-folketingsmand Arne Melchior pludseligt erklærer sig fornærmet over en løsreven sætning fra Søren Krarups snart 44 år gamle debutbog, der for resten herfra kan anbefales som et fortrinligt politisk debutindlæg - også i dag.

Men Melchior ser altså nu gerne pastoren knaldet efter straffelovens § 266b - ifølge hvilken stort set hvem som helst kan blive dømt for en hvilken som helst ytring, hvis det måtte passe et medlem af et hvilket som helst mindretal at erklære sig forulempet over ytringen. Der er dog det "aber dabej", at gummiparagraffen slet ikke eksisterede, da Krarup udgav bogen. Så Arne Melchior sætter unægteligt ikke sit lys under et fingerbøl ved at kræve Krarup nakket med tilbagevirkende kraft.

Ellers er det jo velkendt, at Georg Brandes - som Krarup fortæller i bogen - afskyede de kristent indstillede danskere, han levede iblandt. "Jeg hader kristendommen ind til marven af mine ben", skrev Brandes hjem til forældrene fra Berlin i en periode, hvor ret få herhjemme anså ham for at være lige så genial, som han selv gjorde. Og med den udmelding - der vel kunne kaldes "hate speech" - kunne Brandes i dag næppe komme ind i PEN med en Anders Jerichow i bestyrelsen ...

Hvad enten folk ellers måtte foretrække at benævne Brandes som dansk jøde eller jødisk dansker, er det klart, at hans sym-

patier næppe omfattede danskerne så meget, at det gjorde noget videre. Akkurat som hos Arne Melchior, der tydeligvis gerne ser munden lukket på folk, der måtte mene noget andet end han selv - navnlig fortalere for en dansk udlændingepolitik i danskeres, og ikke udlændinges, interesse.

Derfor kan en korsfæstet Søren Krarup (hvis oldefar vist var jøde) meget vel bruges mod den udlændingepolitiske indstilling, som netop Krarups parti men også - og ikke mindst - andre søger fremmet. Goebbelske højder, med omvendt fortegn, når denne rævestreg i kombination med Melchiors påståede bekymring over en "antisemitisme", der blandt danskerne næsten er lige så udbredt som kirkeklokker i Saudi-Arabien. Ved at gå efter danskere, der vil passe lige så godt på deres land, som de fleste israelere passer på deres - ja, så trækker Melchior unægteligt store vekslere på den sympati, hans egne navnlig har nydt blandt danskerne siden visse dystre oktoberdage i 1943.

Det hænger altså ikke sammen, hvis antisemitisme er Arne Melchiors ædle bevæggrund. Til den ægte bevæggrund behøves der her næppe spurgt, da danskerne med stor sikkerhed ikke står til at være det udvalgte folk på dets eget område efter Arne Melchiors opfattelse.

K. R.

Indhold

Dømt for skrivefrækhed.....	3	Bøger og tidsskrifter:	
Sagen om "racistbetjenten".....	5	Islamister i Danmark	20
"... ifølge Ekstra Bladet"	6	Om Knud Vilby og "u-landene"	21
Det mener vi	8	Husdyr ?	24
EU-fusk med antisemitisme	9		
Imam-spire på stikkerne	10		
En kontant politimester	10		
Sund selvtillid, tak !	11		
Danskerne bliver i mindretal	12		
"Humanity in Action"	14		
Hvor kulturradikalt	14		
Søskendetrioen Auken under lup ...	15		
Annonce: Bogudsalg og lotteri.....	16		
Israel som eksempel ?	18		
Kristendommen som redning	19		
Frihedens pris	19		
Annonce: Efterlysning	19		

Demokrat?

Flertallets ret til at styre kan ofte komme i modstrid med den enkeltes ret til at være sig selv. Kort sagt indeholder demokratiet en spænding eller afvejning mellem flertallets ret og individets frihed.

*Henrik Gade Jensen
(Libertas, december 2003)*

Dømt for skrivefrækhed

Harry Vinter, Den Danske Forenings formand, har talt med "tankeforbryderen" Peter Neerup Buhl

Harry Vinter (H): Peter, når jeg sidder overfor dig, føler jeg egentlig en snert af dårlig samvittighed. Flere og flere ordentlige og hæderlige danskere bliver dømt for såkaldt racisme. Men jeg er endnu ikke blevet dømt. Kan du følge min tankegang?

Peter Neerup Buhl (P): Du må få en tjenstvillig sjæl til at anmelde dig! Det store flertal af danskere udtaler i løbet af ugen eder og forbandelser nok over halalisterne, eller hvad vi nu efterhånden må kalde dem, til at få adskillige bøder eller fængselsstraffe. Men denne vigtige side af dansk liv får næsten intet afløb i den offentlige såkaldte debat, hvis deltagere fører en "kulturkamp" på begreber, som det store flertal står udenfor. Dagliglivets tort og svie fører til frustrationer, hvis naturlige udtryk er kriminaliserede af vore modstandere og tabu for vore velartikulerede meningsfæller. Nogen må tage det kors på sig at sige det, som de fleste andre kun tør tænke. At man så udelukkes af kredsen af "seriøse debattører" eller "pæne mennesker" er for så vidt kun et hædersbevis.

H: Danskerens redaktør, Sune Dalgaard, siger, at han ikke forstår, at han ikke bliver anklaget for sine skrivelser, ligesom han i sin tid blev det af Gestapo. Tror du, at magthaverne bevidst vil undgå at anklage ham for tankeforbrydelse igen?

Sigtelser er velovervejede

P: Det vil nok fremstå som for grelt at hænge ham ud, med den fortid. Det vil for tydeligt demaskere det monstrøse i den nuværende kurs. Man udvælger med velberåd hu mindre hæderstegnede folk, der kan hænges ud som inkarnationen af den indre svinhund, som så tros isoleret og neutraliseret. Netop derfor er det så vigtigt, at hundreder eller tusinder af almindelige mennesker nu offentligt udtrykker deres modvilje mod muhamedanerne. Ikke bare abstrakt mod "islam", men mod de fysiske personer i vort land, der bærer denne ideologi, for fjenden er altid konkrete personer, ikke holdninger, som i verdensmagters kamp faktisk altid blot er sekundære legitimeringer af de fysiske massers territorielle krav. Som

Hitler ikke troede på racelæren, men blot brugte den som påskud, er det ifølge forskningen tvivlsomt, om der rent faktisk har levet en profet Muhamed - men det er også irrelevant. Eksistentielt, territorielt og materielt er de masser, som i dag indstrømmer fra de muhamedanske lande, vore fjender, og frihedskampen består i dag nøgternt set i at dehumanisere dem verbalt, før det kan blive politisk legitimt at fjerne dem fysisk fra vort område. Sådan har etniske kampe altid fungeret.

Men det vil være farligt for myndighederne, hvis ved en skueproces en ærværdig akademiker og patriot som Dalgaard stemples for sådan "folkehetz", for så vil mange flere måske overveje, om denne metier ikke er så gal endda?

Nu, der tales om "kulturkamp" ...

H: Men lad os snakke om din samvittighedsforbrydelse. Den 3/12 2003 idømte Højesteret dig 20 dages betinget hæfte. Hvad havde du gjort?

P: Som kandidat for Fremskridtspartiet

ved valget i 2001 havde jeg på min daværende hjemmeside Muhamedanerfrit.dk under overskriften "Muhamedansk voldtægt mod Danmark" angiveligt generelt sat muslimer i Danmark i forbindelse med terror, overgreb mod danske kvinder og stening af danske seksuelle minoriteter. Jeg anviste en konkret løsning herpå: "1) Indfangning af muhamedanerne i Danmark... 2) Opsamling af muhamedanerne i koncentrationslejre... 3) Udsendelse til destination efter eget valg (levestandarden i lejrene nedsættes gradvist for hver måned 1-års fristen overskrides)." Paradokset ved at idømme straf for sådanne udtalelser af en folketingskandidat er naturligvis, at de ikke truer nogen som helst, med mindre jeg får magt til at realisere det, og så er det lovligt!

H: Du har med andre ord gjort dig skyldig i det, som under enevælden blev kaldt skrivefrækhed?

P: Ja, og området herfor udvides desværre hele tiden, og det er i sig selv værdifuld gerning med grænseoverskridende udtal-

Peter Neerup Buhl - folketingskandidaten, der ikke måtte føre valgpropaganda ...

elser bare for at stemme op imod denne udvikling. Næsten uanset hvad man siger. Hellere fornærme lidt for mange end lidt for få. For at vække Holger Danske af det sovende danske folk må vi igen og igen chokere, få det til at gibbe i folk. Bedre at få dem til at tage sig til hovedet og stønne om os: "Det kan de da ikke mene?", end at danskerne sover denne skæbesvangre demografiske udvikling igennem. Selv mange af vore angivelige meningsfæller forarges dog over en sådan fremgangsmåde og betragter den endda som skadelig. Måske fordi de tror det muligt via kompromis at få de nuværende magthavere på ret kurs? Men allerede i den ganske uskadelige, abstrakte "kulturkamp" er de imidlertid blevet grundigt skuffede over ministeriet Rasmussen II. Danskens tålmod er stor, men af og til ikke til at skelne fra dræbende naivitet.

Sagsforløbet

H: *Det er ikke almindeligt, at en sådan sag kommer for Højesteret. Du må hellere fortælle historien helt fra begyndelsen.*

P: Jeg blev i januar 2002 kaldt ind til samtale på Københavns Politigård. Den venlige politiassistent forstod tydeligvis realiteterne bag mine ord om muhamedanernes hærgen. Men det kunne han jo ikke sige direkte. Men han forsikrede, at politiets jurister næsten med sikkerhed ville finde anmeldelsen grundløs. Helt i tråd med den aktuelt skærpede praksis fik jeg dog et par måneder efter et anklageskrift ind ad døren. I Københavns Byret 24/8 2002 fik jeg 6.000 kr. i bøde, i Østre Landsret 2/12 2002 10.000 + 10.000 i sagsomkostninger. Der gaves så bevilling til at få det bedømt som en principiel sag i Højesteret, hvor jeg altså 3/12 2003 blev idømt 20 dages betinget fængsel for "propaganda". Latterligt at tænke på de resourcer - tykke sagsmapper - der ofres på mine ord på min egen hjemmeside, mens danskere voldtages og slås ned på gaderne. Nogen vil måske mene, at jeg har bevæget mig ud over en afgrund, men tåbelighedens skær hviler i mine øjne ganske ensidigt over de myndigheder, der gider tage mine hurtigt nedfældede provokationer så alvorligt. Men bæret er jeg da!

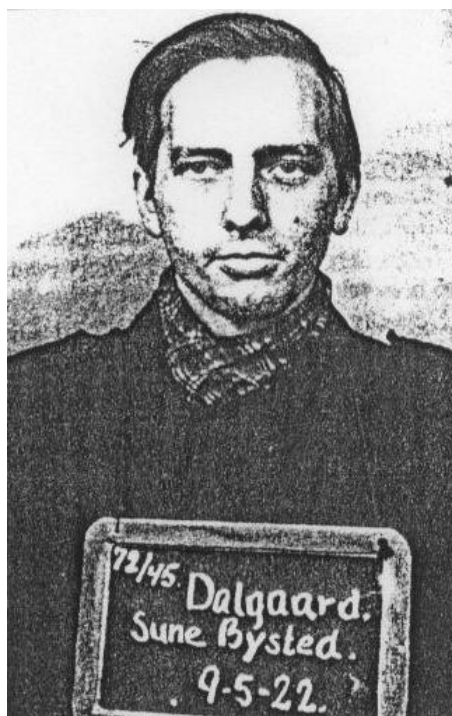
H: *Er det din brug af ordet "koncentrationslejr", som hele anklagen bygger på?*

P: Især det, men ordet "indfange" og min generalisering var også indbefattet. Men koncentrationslejr er jo et over 100 år gammelt engelsk udtryk om opsamlingslejre for civile. "Indfanges" bruges ifølge retten kun om dyr, men fx Politiken har brugt ordet "indfange" vedr. indfangning

af fodboldbøller, og hvilken debattør er ikke tvunget til at generalisere om samfundsgrupper?

H: *Ordet koncentrationslejr giver mange mennesker ubehagelige associationer. Hvorfor brugte du det ord?*

P: Med velberåd hu for at provokere og skaffe opmærksomhed op til valget, selvfølgelig. Følgende Glistrups taktik om at fremstå som "værst mulig". En vigtig opgave er at være "åndelig brandstifter", politisk pyroman, som nævnt at chokere og få det til at gibbe i det hensovende danske folk. Vække det til at tænke over

Sune Bysted Dalgaard - her fotograferet i Frøslevlejren i 1945. Anholdt i København december 1944 for hetz mod den daværende besættelsesmagt. Derefter afsendt til genopdragelse i kz-lejr. Undsluppet med de hvide busser april 1945. Har genoptaget sin aktivitet mod autoriteterne 1987. Senest observeret som ansvarshavende redaktør af Danskeren ...

begreberne een gang til. Puste til ilden. Som Kaj Munk sagde: "Når alle de kæftsmurte, parlamenterende pøbelleflere har forkvaklet og vrøvltilsølet en sag, så rejser sig Samson den Blinde og sparker de søjler af nonsens om kuld i krigens blod og brand." Hvor jeg dog savner fanden-i-voldskhed blandt de toneangivende debattører i alle lejre! Man retter sig ind efter en forløren pænhed, der i realiteten er det beståendes præmisser, i stedet for at give det sunde, naturlige had til dem, der vil ødelægge vort land, fuld udblæsning.

Imens stiger trykket, sorgen og frustrationen hos dem, der ikke har adgang til at få deres stemme hørt. Det er faktisk kun Glistrup, der blandt de i snæver forstand "kendte" har givet et træffende udtryk for stemningen. Jeg betragter i al beskedenhed folk som Glistrup og mig som en slags ytringsfrihedens eller den politiske debats Josephine Baker - negerdanserinden, der i tyverne så at sige løsnede op for mange tabuer og indvarslede en helt ny tid. Mange blev chokerede og forargedes, men fordomsfriheden og munterheden sejrede. Jeg er kold over for den danske øvrigheds domme over mig, for jeg ved, den består af forrædere, selvhøjtidelige små mænd, snerpede verbalpuritanere. Heldigvis fornemmer jeg, at en helt ny generation af unge er på vej, der er flintrende lige glade med "systemets" dom over dem. Omvendt forekommer det mig lidt forsmædeligt, at Dansk Folkeparti for nylig systemtro under protest respekterede dommen, at Pia Kjærsgaard kunne kaldes racist. Den dom var egentlig udmærket, for alle bør frit kunne kalde alle alt. Ord bør ikke kunne sære voksne mennesker. Men langt mere fundamentalt respekterer jeg slet ikke, at danske domstole skulle have jurisdiktion over mit sjæleliv. Det er en totalitær overskridelse.

Sandhedsværdi tæller ikke

H: *Er det ikke i dag blevet sådan, at man kan blive dømt for at sige sandheden, hvis nogen føler sig fornærmet over, at sandheden kommer frem?*

P: Jo, om ens udtalelser er faktisk sande, er ikke formildende. Men læg mærke til, at det altid er danskere, der bliver fornærmet. For muhamedanere er en hård tone helt naturlig. Se blot deres egne hjemlandes medier. Hvad de hver dag siger om vesterlændinge og jøder, er ikke overgået af nogen "racismedømt" dansker! Pæne danske juristers skala for, hvad der kan "true og forhåne" en muhamedaner, er helt ude i hampen. Jeg har end ikke nærmet mig området for uhøflighed i den kulturkreds.

H: *Men det får vel næppe retlige konsekvenser, hvis vi to føler os fornærmede over muslimers udtalelser og adfærd?*

P: Nej, muhamedanere er en fredet gruppe i Danmark. Men jeg mener i øvrigt, at fornærmedes-paradigmet er en fundamentalt forkert indfaldsvinkel til de aktuelle kulturmodsatninger i verden. Alle er efterhånden fornærmede på alle, fordi de ikke siger eller gør tingene på den måde, som man selv ønsker. Jeg bliver ikke fornærmet på muhamedanere, der ser verden fundamentalt anderledes end

jeg. Mine udtalelser er 100 % nøgterne, for så vidt angår videnskabelige, konstateringer om forholdene og hvordan de kan ændres. Reaktionen herpå er desværre fornærmethed og kriminalisering i stedet for lignende følelseskold, saglig argumentation om, hvor jeg tager fejl. Jeg kunne ikke drømme om at ønske muhamedanske kulturudtryk kriminaliseret i Danmark, som fx de aktuelle, dumme forslag om at forbyde tørklædet i det offentlige rum. Det er muhamedanernes fysiske eksistens i Danmark, der skal forbydes. Jeg foretrækker nordisk, frostklar fornuft frem for tropiske lidenskaber som had og fornærmelse. Men at jeg ikke tøver med at ønske disse lidenskaber instrumentaliseret for at nå de fornuftige mål, er en anden sag.

H: *Hvor ender det her?*

P: Forhåbentlig med, at danskere en masse står frem og siger det samme som de allerede racismedømte landsmænd. Så bryder det nuværende system, som bygger på tabuer, sammen, og "kulturkampen" står endelig mellem de reelle fronter i

Han er ikke blevet stævnet endnu ...

stedet for som nu internt indenfor eliten: Mener man noget konkret, fysisk med relevans for dagligdagen med ens udtalelser, udøver man reelt grænseoverskriden-

de adfærd, der ønsker at flytte noget, eller er det hele "åndskamp" for dennes egen skyld? Sker dette brud med de nuværende fiktive fronter ikke, ender trykket af danskernes retfærdige vrede i en eksplosion, hvor alt kan ske, for "udviklingen" fortsætter jo. Desværre tror jeg p.t. ikke, at danskerne går sejrriige ud. Lige nu er jeg skuffet over, at absolut ingen landsmand udenfor DDF og Fremskridtspartiet offentligt har protesteret over, at jeg er blevet straffet for at udøve min demokratiske ret som kandidat, selv om alle råber på ønskværdigheden af politisk engagement. Men det gælder altså kun for lige-sindede. Vi går med en magelig gaben mod stadig større konformitet, mens vi med et påtvunget smil, som vi har lært at tro er oprigtigt, byder vore banemænd velkommen.

H: *Tak for ordene.*

Betjenten, der skulle gøres til "racist"

**Niels Bach Jensen er uden tvivl det DDF-medlem, der alene grundet sit medlemskab og besiddelse af for-
eningens materialer, delvis selvforskyldt og delvis uforskyldt, har været pressens skydeskive nummer ét**

I november 2000 bliver Niels Bach Jensen og hans hustru daværende bopæl ransaget af Københavns Politi efter tip om, at Niels Bach og flere andre betjente brugte anabolske steroider.

Da politiet drager fra parrets bopæl, medbringer de steroiderne men blandt andet også materiale fra Den Danske Forening. Sidstnævnte "fund", kombineret med Niels Bachs profession som politibetjent, får mærkbare konsekvenser for parret de næste to år.

Niels Bach erkender besiddelsen af de muskelopbyggende præparater og betaler senere en bøde for dette. Denne forseelse berører pressen imidlertid kun ganske perifert, hvorimod Niels Bachs medlemskab af DDF kombineret med hans erhverv bringer store overskrifter frem både i aviser og på fjernsyn.

Allerede her er der en tydelig slagside i sagen. Hvor de andre politibetjente i sagskomplekset forbliver i anonymitetens skygger, bliver Niels og hans hustru hevet frem i pressen både med billede og fulde navn. At oplysningerne omkring parrets identitet samt medlemskab og besiddelse

af Den Danske Forenings materialer selvfølgelig stammer fra politiet, behøver man ingen krystalkugle for at kunne regne ud.

Statsadvokaten kan i sager som denne af egen drift iværksætte en undersøgelse for at finde frem til, hvem der har set stort på sin tavshedspligt.

I stedet for, grundet den store mediebevågenhed omkring sagen, går Statsadvokaten for København ind i sagen og tilsiger Niels Bach til afhøring 12. december 2000 vedrørende "politiets fund af racistisk materiale".

Samme dag meddeler statsadvokaten til pressen, at han efter afhøring af Niels Bach ikke har grundlag for tiltalerejsning mod Bach vedrørende racisme.

Statsadvokatens beslutning bliver dog kun bragt på TV2s tekst-TV, hvorimod den øvrige presse, anført af Ekstra Bladets to journalister Torsten Ruus og den tidligere chefredaktør for det heden-gangne SF ugeblad "Socialistisk Weekend", Jan Kjærgaard, forsætter "racisme"-hetzen.

I januar 2001 bliver Niels Bach nu indkaldt til afhøring på Københavns Poli-

tigård. Under afhøringen bliver han sigtet for en straffelovsovertrædelse af alvorlig karakter.

En advokat hyret af parret kan dog straks dokumentere, at der ikke er tale om et strafværdigt forhold, samtidig med at han kan meddele politiet, at sagen – såfremt der var en sådan – er forældet.

Politiet vælger dog at forsætte sagen, officielt begrundet i en – eventuel – mulighed for at straffe Niels Bach rent disciplinært inden for politiet.

Eller var baggrunden i virkeligheden, at man ønskede at skille sig af med en besværlig medarbejder, idet Niels nu, blandt andet grundet politiets egne oplysninger til pressen, havde gjort sig et "navn"?

13 måneder, og tusindvis af skattekrone senere, falder sagen til jorden med et brag.

Svigtet af sin ledelse, hvoraf flere offentligt undsiger deres ansatte i artikler, der emmer af skjult sindelagskontrol, og af sit fagforbund, der nægter ham støtte, indleder Niels Bach sammen med sin hustru i maj 2001 for egen lomme en sag mod Ekstra Bladet for at få rensset sit

navn. Udfaldet af denne har vital betydning for parret, idet Niels Bach umiddelbart inden sagens start havde fået nyt tjenestested i Jylland.

Hans hustru havde derfor opsagt sit arbejde, ligesom parret havde opsagt deres lejlighed på Sjælland og købt hus i Jylland.

Det nye tjenestested var imidlertid,

primært grundet pressens dækning af begivenhederne, bakket ud af aftalen, således at parret nu måtte bo hver for sig: Hustruen i Jylland for at passe sit nye arbejde og parrets hus, og Niels på Sjælland for forsat at gøre tjeneste ved Københavns Politi.

Denne sag, Niels Bach beskriver i artiklen nedenfor, er samtidig en studie, i

hvorledes visse dele af vor hjemlige presse arbejder, ligesom den klart illustrerer hvor lidt – eller ingen støtte – man kan forvente, når ”racismeriet” ruller hen over landet, til trods for at man vel og mærke selv er den *forurettede*.

"ifølge Ekstra Bladet ..."

Hvordan endte jeg på forsiden af Ekstra Bladet i 2000? Dette er historien om avisens forsøg på at bringe min familie og mig til tælling

Af Niels Bach Jensen

Imens min kone og jeg ikke var til stede, blev der tirsdag d. 21/11 2000 foretaget ransagning i vores lejlighed af to betjente fra Københavns Politi.

Denne ransagning var en af flere, der denne dag blev foretaget hos en håndfuld politibetjente, der var under mistanke for at bruge anabolske steroider.

Efter ransagningen kørte de to kriminalbetjente tilbage til Københavns Politigård, hvor de over for ledelsen berettede om, at der i lejligheden forefandt sig ”masser af racistisk materiale”.

Nu blev de to betjente atter engang sendt til vores lejlighed i Avedøre, hvor de blandt andet konfiskerede 100 ark klistermærker med Den Danske Forenings internetadresse, samtidig med at de tog kopier af de siden hen nok så velkendte klistermærker: ”Danmarkskortet” med teksten ”i disse byer huserer indvandrerne med ...” samt ”Indianeren” med teksten ”Indianerne stoppede ikke indvandringen. I dag lever de i reservater”. Herudover medtog man et brev fra en bekendt, hvis holdning indenfor bekæmpelsen af indvandringen jeg ikke delte.

Alt sammen lovligt materiale som politiet upåagtet beholdt, og først genudleverede efter utallige rykkere...i april 2002!!

4 dage efter ransagningen, 25/11 2000, bragte BT på forsiden ”Racistisk propaganda hos politimand”.

Hvorfra BT og efterfølgende Ekstra Bladet, Morgenavisen Jyllands-Posten, Politiken, Berlingske Tidende, DR, TV2 osv. osv. havde fået deres oplysninger, kunne vi på daværende tidspunkt kun gisne om, selv om vi selvfølgelig havde en formodning.

Denne artikel blev imidlertid startskudet til 3 ugers presse-hetz mod min kone

og mig, hvorunder vores navne og billeder blev bragt gang på gang.

I den forbindelse kom Ekstra Bladet til at spille en ikke uvæsentlig rolle, idet to af dette blads journalister besluttede sig for at tage min person under ”behandling”.

Dette foregik via kontakt til min arbejdsplads, hvor man lykkeligvis fik lederen af Station 1, Politiinspektør Torben Schütt, samt Chefpolitiinspektøren for Københavns politi, Kaj Vittrup, i tale, hvorunder de i forbindelse med mit medlemskab af Den Danske Forening henholdsvis udtalte at:

”Det er sikkert ikke strafbart, men jeg mener ikke, at det for en politimand er moralsk og etisk forsvarligt at være medlem af sådan noget”,

samt:

”Det er ikke klædeligt at vores politifolk er i foreninger eller partier, der ligger på yderfløjene. De står for nogle ekstreme synspunkter, som ikke hører hjemme i politiet.”

Med henblik på interview rettedes der kontakt til mig, min familie og omgangskreds. Dette fik de gode journalister dog ikke nogen historie ud af, idet jeg på dette tidspunkt afholdt mig fra ethvert modtræk.

Anderledes held i sprøjten havde de to journalister, da de opsøgte og oprettede hovedkvarter i min gamle barndomsby, Løgstør. Her var der tilsyneladende flere personer, der havde ventet på deres 15 minutters berømmelse. Anonymiseret fik de i Ekstra Bladet mulighed for at ”stå frem” og give mig et skudsmål, der vel nærmest skulle betragtes som dårligt, idet jeg som lille tilsyneladende var ”en rigtig lille tyveknaegt der gik rundt i Løgstørs gader med sin Schæferhund og teede sig som en officer.”

Ekstra Bladet

fortier, hvad de ”ukorrekte” siger

Niels Bach Jensen finder sig ikke i hvad som helst - heller ikke hvis det kommer fra en forholdsvis udbredt københavnsk provinsavis ...

Dette sammensurium dannede til sidst baggrund for 11 fokusartikler om min person.

Artiklerne var selvfølgelig stærkt negativt ladet, og efterhånden som man ikke kunne koge mere suppe på, at jeg var medlem af Den Danske Forening, kombineret med at jeg ikke udtalte mig til avisen, ja så var journalisterne nødt til at finde på flere ”afsløringer”.

Til trods for at jeg aldrig havde været mistænkt, sigtet eller dømt efter straffelovens § 266b, kunne jeg nu i artiklerne, alene ud fra mit medlemskab af Den Danske Forening, se mig selv benævnt som værende ”Racist Betjent”, ”Ærkeracist i Polituniform”, ”Racistbetjent Niels Bach Jensen”, have ”Ærkeracistiske holdninger”, være ”Racismeanklaget”, være ”Anklaget for at sprede racistisk materiale” samt omtale af ”Racistsagen mod Niels Bach Jensen”.

Hvad der den ene dag var gisninger og formodninger, var den næste dag faktum. Bladet kørte nu i selvsving og frembragte sit eget dokumentations-univers:

Billeder af både min kone og mig bliver bragt i artiklerne, der sammenfattet fik mig til at fremstå som rablende vanvittig.

4/12 2000 spildte man en leder på mig, hvorunder politiledelsen blev opfordret til at give mig et job uden publikumskontakt.

6/12 2000 fik jeg æren af at pryde Ekstra Bladets forside med underteksten "Racist-betjents betændte fortid – Han var vild med Hitler".

Ekstra Bladet lavede læserafstemning om, hvorvidt en person med mine holdninger skulle have lov til at være politibetjent. Det skulle jeg selvfølgelig ikke.

Ekstra Bladet "kårede" mig 16/12 til Danmarks "mest anstrengende person". Osv., osv.

Ja, i disse uger var Ekstra Bladet her og der og alle vegne. Nu dækkede de ikke mere en begivenhed. Nu skabte de den selv.

Imens bevæbnede min kone og jeg os med tålmodighed og dokumentation til en fremtidig retssag mod bladet, velvidende at det var op til os at bevise min uskyld.

Politiforbundet kontaktes

I januar 2001 døde sagen ud af sig selv, og vi besluttede os for at skride til handling.

Første skridt på vejen var et brev stilet til Dansk Politiforbund angående anmodning om retshjælp vedrørende en kommende retssag mod Ekstra Bladet.

Forbundet blev i mit brev af 27/3 2001 gjort opmærksom på, at grundet den massive pressehætz kunne der i offentligheden ikke herske tvivl om at man skulle have "en racist i det danske politikorps, hvorfor en imødegåelse af disse usandheder ville være formålstjenlig".

Herudover gjorde jeg Dansk Politiforbund bekendt med, at en injuriersag mod Ekstra Bladet, grundet den danske lovgivning, senest skulle være iværksat indenfor en halvårlig frist – i dette tilfælde 23/5-2001.

28/5-2001, altså en uge efter at en eventuel stævning mod Ekstra Bladet skulle være indgivet, fik jeg svar fra Politiforbundet i Danmark, hvorunder det blev mig oplyst, at man havde besluttet sig for ikke at efterkomme min anmodning om advokatbistand.

Politiforbundet havde fået advokat Knud Bjørn Eriksen til at gennemgå materialet. Han bemærkede i den anledning følgende:

"Det er mit skøn, at Ekstra Bladets artikler rummer både ringeagtsyringer og sigtelser. Men jeg må fraråde at føre proces, fordi det med overvejende sandsynlighed fremgår af artiklernes indhold, at bladet vil kunne føre sandhedsbevis, og dermed opnå straffrihed efter straffelovens § 269".

Via en arbejdskollega med gode ører var jeg dog allerede i begyndelsen af maj måned blevet gjort bekendt med, at Politi-

forbundet havde sendt materialet til Knud Bjørn Eriksen "med tommelfingeren nedad", da Politiforbundet ikke ønskede at involvere sig, idet "hele sagen lugtede for meget af Den Danske Forening".

Advokat kommer på sagen

Idet resultatet af henvendelsen til Politiforbundet var forudsigeligt, havde min kone og jeg således allerede i begyndelsen af maj måned 2001 henvendt os hos advokat Ole Malmqvist på Jagtvej i København. Malmqvist, der blandt andet har speciale indenfor injuriersager, tilbød kvit og frit at se sagens akter igennem, hvorefter han uden tvivl fastslog: "Denne sag vil kunne vindes".

Dette gav selvfølgelig både min kone og mig fornyet gejst, idet vi i denne stund vitterligt havde brug for at kunne trække en kanin op af hatten, så efter at have overvejet fordele og ulemper tømte vi sparebøssen og indleverede 8.000 kr. til advokatkontoret, således at sagen kunne startes op.

22/5-2001 indleverede Malmqvist heretter en stævning mod Ekstra Bladet, hvoraf det fremgik, at han under sagen blandt andet ville gøre gældende at:

- Sagsøgte gentagne angreb udgør en perfid krænkelse af sagsøgers ære, idet det ikke på noget tidspunkt er bevist eller forsøgt bevist, at sagsøger nærer racistiske synspunkter.

- Det ikke mindst for en politibetjent, der efter lovgivningen skal kunne påtage sig upartisk at undersøge en sag, er krænkende at blive beskyldt for racisme.

- Et medlemskab af Den Danske Forening ikke i sig selv udgør noget bevis for en racistisk indstilling.

Civilretsdirektoratet kontaktes

Imens vi afventede en berømmelse af sagen hos byretten, søgte Ole Malmqvist i juni måned 2001 om fri proces hos Københavns Overpræsidium.

Civilretsdirektoratet kan give fri proces i sager, der er af principiel karakter, er af almindelig offentlig interesse, eller har en væsentlig betydning for ansøgerens sociale eller erhvervsmæssige situation.

Imidlertid fik vi den 2. juli 2001 svar fra Civilretsdirektoratet, hvoraf det fremgik at:

- Vi finder ikke, at sagen er principiel, idet rettens afgørelse, af hvorvidt de fremsatte udtalelser har været uberettigede, beror på en konkret vurdering af sagens omstændigheder på grundlag af den gældende injurielovgivning.

- Efter vores opfattelse har sagen heller ikke almindelig offentlig interesse.

- Da vi i øvrigt ikke skønner, at sagen har væsentlig betydning for Deres sociale eller erhvervsmæssige situation, finder vi ikke at § 331 kan anvendes i Deres sag.

Vi tilføjer, at det er vores opfattelse, at den omstændighed, at De er politibetjent, ikke kan medføre en ændret vurdering af sagen.

Forsikringselskab kontaktes

Nærmest for underholdningens skyld rettede vi 12/7 2001 nu skriftligt kontakt til forsikringselskabet ALKA, hvor jeg blandt andet havde en familieforsikring, der inkluderede retshjælpsdækning.

Allerede d. 17. juli havde vi svar, hvorunder det anførtes:

"Derudover må vi desværre meddele Dem, at vi på nuværende tidspunkt ikke kan bekræfte forhåndstilsagn om retshjælpsdækning til sagen. I henhold til forsikringsbetingelsernes § 3, stk. 6, dækker forsikringen som udgangspunkt ikke ved injuriersager. Der er dog mulighed for retshjælpsdækning, såfremt forsikringstageren ved sagens afslutning får medhold i samtlige påstande".

Understregningen er min egen: Der kunne altså gives retshjælpsdækning såfremt jeg gik hen og vandt sagen. Men hvis jeg vandt sagen – hvad skulle jeg så bruge retshjælpsdækningen til?

Forstå det hvem der kan.

Ekstra Bladet svarer

13/8-2001 forelå svarskrift fra Ekstra Bladets advokat Ulrik Ibfelt.

Advokaten nedlagde påstand om frifindelse, idet han blandt andet skrev:

"Som det er anført i stævningen har sagsøgers forhold givet anledning til, at politiledelsen har iværksat undersøgelser overfor sagsøger, herunder med en ransagning af sagsøgers private hjem.

Sagsøger er desuden medlem af Den Danske Forening, og som det er oplyst overfor journalister på Ekstra Bladet har han i denne sammenhæng tilkendegivet synspunkter af en sådan karakter, at de i Ekstra Bladets anførte betegnelser er berettiget.

Oplysningerne som er gengivet i de påklagede artikler er meddelt Ekstra Bladet af politiet, og under hensyntagen til at sagsøger er politibetjent er sagen af væsentlig offentlig interesse.

I øvrigt er sagen og sagsøgers forhold blevet beskrevet i samtlige danske medier, hvor lignende udtryk som i de påklagede artikler er blevet anvendt.

Det gøres gældende at:

... fortsættes på side 9

Humanitære værnemagere

Under den nazityske besættelse af Danmark 1940-45 opstod begrebet og navnet værnemageri og værnemagere. Det brugtes om dem, der arbejdede og producerede for fjendens "værnemagt". Nogle gjorde det gerne og frivilligt for at tjene lette penge. Andre gjorde det måske ugerne eller nødtvungent som led i kapitulationsregeringens samarbejds- eller kollaborationspolitik. Fælles for det hele var, at danskerne kom til at betale, da tyskerne ikke følte trang til det.

Under den nye invasion af vildtfremmede fra fjerne lande og verdensdele, der efterhånden i antal langt overgår de tyske besættelsesstyrker, må tanken uvægerligt gå tilbage til den tids værnemageri. Dets former og omfang er nu blot endnu flere og langt dyrere for danskerne, der atter må

betale gildet. Igen er der nogle, som gerne og frivilligt deltager.

Det er de "humanitære", både enkeltpersoner og organisationer. De kan leve højt på de kæmpesummer, stat og kommuner dvs. alle danskere pungere ud med til hele flygtninge- og indvandrer-cirkuset, integrationsillusionen osv. Disse summer er dog skønt gevaldige nok langt mindre, end hvad der medgår på andre måder, især til boliger, sundhedsvæsen, skoler og uddannelse, politi og fængselsvæsen, domstole og meget andet. De masser af danskere, der arbejder på disse områder, bliver, hvad enten de ønsker det eller ej, medinddraget i denne nye form for værnemageri.

Ordet melder sig så meget mere, som vi jo dag ud og dag ind af hele det korrekte kleresi formaner os, at vi

skal *værne* om de stakkels fremmede. De er jo kun kommet her, fordi de er forfulgte i deres hjemlande, er fattige stakler osv., som vi bør hjælpe, da Danmark er et af de rigeste lande i verden, så vi danskere nærmest bør være skamfulde over vores velstand, der er opnået på de andres bekostning etc. Vi bør derfor yde endnu langt mere for at hjælpe de fremmede, som i virkeligheden har det skidt her på grund af vores påholdenhed, diskrimination og fremmedfjendtlighed.

Al dette værnemageri koster os antagelig over 100 milliarder kroner om året. Men navnlig de, der lever højt på andre danskeres afsavn, mener, at vi skal lide endnu mere for vores indbildte synder. Det er nemlig ikke os, men de fremmede, der skal værnes om.

S. D.

Erkend virkeligheden !

I de senere år er stadigt flere arbejdspladser blevet nedlagt i Danmark og flyttet til lande med lavere lønniveau.

Ikke længere blot det manuelle arbejde flyttes til udlandet - også akademiske og administrative opgaver, som kan rationaliseres, bliver flyttet.

Den således globaliserede økonomi vil stille enorme krav til det danske samfund i årene fremover. Enten må løn og velfærdsniveauet tilpasses et internationalt niveau, hvilket vil betyde en betydeligt lavere levestandard. Eller også må danskerne uddanne sig til at ligge teknologisk helt i front.

På den baggrund er det alarmerende, at udviklingen på flere punkter går den modsatte vej.

Mens danske arbejdspladser nedlægges og flyttes til lande med lavere lønniveau, tillader Danmark fortsat indvandring fra lande med et lavt lønniveau til Danmark. De arbejdsopgaver, som de pågældende indvandrere kan påtage sig, findes imidlertid ikke længere i Danmark, hvorfor de pågældende tildeles sociale ydelser, der er betydeligt højere end lønniveauet i landene, de udvandrede fra.

Hvad værre er, så er de indvandrere,

Danmark tillader indvandring af, lidet motiverede til at uddanne sig og påtage sig arbejde.

Således meddelte Danmarks Statistik 29/12 2003, at efterkommere af indvandrere fra de ikke-vestlige lande i stigende grad holder sig væk fra videregående uddannelser i Danmark. Mens antallet af 20-29-årige efterkommere er vokset med 357 procent fra 1995 til 2002, er antallet af efterkommere på universiteterne kun vokset med 223 procent.

Socialforskningsinstituttet offentliggjorde sidst i 2003 rapporter om, at fire ud af fem somaliere står uden for det danske arbejdsmarked, og at over 80 procent af indvandrerkvinderne ikke søger arbejde. 20 procent af mændene og 16 procent af kvinderne angiver som årsag, at "jeg ønsker ikke at arbejde".

At denne udvikling er en dyr historie for Danmark, er alle politikere klar over. Senest skrev Mogens Lykkesoft og Anne-Marie Meldgaard, Socialdemokratiet, i Jyllands-Posten 30/12-2003:

"Der ligger et trecifret milliardbeløb i velfærdsforbedring for det danske

samfund og venter på at blive samlet op, i takt med at indvandrerne kommer lige så godt i arbejde som de gamle danskere".

Regeringen nedsatte i efteråret en Velfærdskommission, som har til opgave at analysere, på hvilken måde velfærdssystemet kan bevares fremover.

Velfærdskommissionen bør udarbejde en *cost-benefit*-analyse af de seneste 30 års udlændingepolitik: Hvor store beløb har indvandringen tilført Danmark, og hvor store beløb har indvandringen kostet Danmark?

Dernæst bør Velfærdskommissionen beregne de økonomiske konsekvenser af en hjemsendelse af herboende udlændinge. Hvor store beløb vil Danmark kunne spare og hvor store beløb vil Danmark gå glip af? Hvad vil en hjemsendelse betyde for prisen på boliger, offentlige indtægter og udgifter osv.?

Hvis Velfærdskommissionen ikke kan, må eller tør udføre disse beregninger, vil dens arbejde være inderligt overflødig.

H. V.

... fortsættelse fra side 7:

- Sagen har væsentlig samfundsmæssig betydning,
- De påklagede artikler og overskrifter er blevet til på baggrund af oplysninger meddelt af politiledelsen.
- Der i en sag som denne må gælde en udvidet ytringsfrihed.

Så vidt altså Ekstra Bladets advokat Ulrik Ibfelt. Det eneste nye under solen var her, at min advokat og jeg fik oplyst, hvem kilden til de fantasirige historier var, samt hvorledes Ekstra Bladet – i modsætning til Civilretsdirektoratet – betragtede sagen som værende af ”væsentlig offentlig interesse”

EB kaster håndklædet i ringen

5/10 2001 var der forberedende retsmøde i Københavns Byret. Uden yderligere sværdslag og dramatik måtte Ekstra Bladet medgive, at der ikke kunne føres sandsbevis for det, der var blevet skrevet.

Sagen blev herefter udsat på forligsforhandlinger, der den 7. januar 2002 endte med, at Ekstra Bladet måtte:

- (1) Betale retsomkostningerne
- (2) Betale salær til min og egen advokat
- (3) Betale mig en fornuftig erstatning
- (4) Bringe et dementi

Læsere af avisen kunne således tirsdag

den 08/01-2002 på side 9 læse følgende dementi:

Ekstra Bladet beklager Ekstra Bladet bragte fra 30. november – 10. december 2000 syv artikler vedrørende politibetjent Niels Bach Jensen, der blev omtalt som ”Racistbetjent”, som

Almindeligvis gør Danskeren det ikke i Side 9-piger - men når der her gøres en undtagelse, skønnes den dejlige pige her at være et yderst oplagt valg: Mor Danmark. Maleriet er udført af kunstneren A. J. Baumann midt i 1800-tallet.

”Ærkeracist i Politiform” og som ”Racistbetjent Niels Bach Jensen”. Det fremgik desuden af artiklerne, at der skulle versere en ”Racistsag mod Niels Bach Jensen” der skulle være ”racismeanklaget”, ”Anklaget for at have spredt racistisk materiale” og have ”Ærkeracistiske holdninger”.

Ekstra Bladet havde ikke tilstrækkeligt grundlag for at fremsætte de pågældende påstande, idet det hverken kan godtgøres, at Niels Bach Jensen i sit virke som politimand eller i sin fritid har optrådt racistisk.

Niels Bach Jensen har aldrig været sigtet, tiltalt eller dømt efter straffelovens paragraf 266b – den såkaldte racismebestemmelse.

Ekstra Bladet beklager de fremsatte påstande.

Ved et forlig er parterne derfor blevet enige om, at Ekstra Bladet til Niels Bach Jensen betaler en væsentlig godtgørelse og dækker sagens omkostninger.

Et halvt år efter, 20 måneder efter den første artikel var blevet bragt i Ekstra Bladet, startede jeg i min nye stilling i Jylland og derved sluttede sagen – også for mit vedkommende.

EU-fusk med rapport om antisemitisme

Af Eva Rasmussen

Det Europæiske Overvågningscenter for Racisme og Fremmedhad (EUMC) har gjort sig meget bemærket i den seneste tid. Dels ved at søge at hemmeligholde en rapport om antisemitiske episoder i Europa i foråret 2002. Dels ved uretmæssigt at anklage rapportens forfattere for at have leveret et arbejde i dårlig kvalitet.

Rapporten var bestilt og betalt af EUMC, og de data, der skulle indgå i rapporten, blev indsamlet af centret. Som basis for rapporten bad EUMC sit netværk bestående af 15 Nationale Fokuspunkter om at overvåge og indberette antisemitiske episoder i medlemslandene, med særlig fokus på en månedlang periode (15. maj til 15. juni 2002). Dokumentations- og Rådgivningscentret om Race-diskrimination er EUMCs danske fokuspunkt.

De Nationale Fokuspunkter blev bedt om at dække fysiske voldshandlinger mod jøder, deres samfund, organisationer og

ejendomme (begravelsespladser, synagoger, religiøse symboler osv.). Følgende kategorier skulle anvendes som overskrifter: Brandstiftelse, kast med genstande og/eller tåregas, fysisk aggression, tyveri og indbrud, hærværk og fordømmelse, truende adfærd, og fysiske trusler. Desuden skulle verbal aggression/hadske ytringer og andre, mere raffinerede former for diskrimination mod jøder registreres. Her skulle følgende kategorier anvendes som overskrifter: Direkte verbale trusler, telefontrusler, fornærmelser, graffiti, antisemitiske indskrifter, og offentligt omdelte løbesedler.

De Nationale Fokuspunkter blev tillige bedt om at registrere, om der nationalt var udarbejdet nye rapporter om antisemitiske aggressioner eller holdninger. Slutteligt var EUMC interesseret i at få De Nationale Fokuspunkter til at kortlægge procedurer i medlemsstaterne, som har formået at forhindre en stigning i fordomme og vold mod jøder og andre grupper, og reaktioner fra politikere og andre me-

ningsdannere, herunder initiativer til at begrænse polarisering og modvirke negative nationale tendenser.

På basis af de indsamlede oplysninger blev rapporten "Manifestations of Antisemitism in the European Union" udarbejdet af professor Werner Bergmann og lektor Juliane Wetzel fra Center for Antisemitismeforskning ved Berlins Tekniske Universitet. Forfatterne afleverede et tredje og endeligt udkast til rapporten til EUMC 20. februar 2003. Efter planen skulle rapporten have været offentliggjort i november 2002, men efter afleveringen fik forfatterne i lang tid ingen reaktioner fra centret. Pludseligt forlød det så fra EUMC, at rapportens kvalitet ikke var god nok til, at den kunne offentliggøres.

Rygter om den hemmeligholdte racismerapport med politisk ukorrekte konklusioner begyndte at svirre i pressen. Forfatterne kunne ikke udlevere rapporten, da den var bestilt og betalt af EU. Efter den begyndende presseomtale blev rapporten lagt på internettet af Franske Jøders Råd,

og senere er EUMC også blevet tvunget til at offentliggøre rapporten. Rapporten kan læses i sin helhed på engelsk på de Franske Jøders Råds hjemmeside (se www.crif.org). Politiken har oversat uddrag af rapporten til dansk - de kan læses på www.politiken.dk.

Antisemitisme-rapporten rummer en lodig og meget interessant gennemgang af problemer med antisemitisme i Europa i foråret 2002. Det fremhæves igen og igen ved gennemgangen af de antisemitiske episoder, der faktisk har fundet sted i de enkelte EU lande, at de største problemer på området generelt forårsages af muslimske grupper og deres venstreorienterede medløbere.

Rapportens forfattere har overfor danske aviser givet udtryk for, at de føler sig meget dårligt behandlet af EUMC. Der er blevet sat spørgsmålstegn ved gruppens videnskabelige redelighed, og dette opleves som ærekrænkende. EUMC havde selv valgt at lægge data fra en lille tidsperiode til grund for rapporten, og de tyske forfattere måtte ud og indsamle oplysninger om de forudgående måneder for at

kunne skrive en syntese. Materialet, der var afleveret af EUMC, var også mangelfuldt. Fra to lande kom der slet ingen oplysninger, og de indsamlede data var vanskelige at sammenligne.

De tyske forfattere er også blevet kritiseret for at være partiske og forudindtagede fordi de har brugt en del plads på at beskrive de antisemitiske episoders sammenhæng med udviklingen i Mellemøsten og med venstrefløjens problemer med at holde kritik af Israels politik i de besatte områder og generelle antijødiske synspunkter adskilt.

Werner Bergmann udtalte til Politiken (25 nov. 2003): "Vi havde bl.a. skrevet, at der blandt muslimer i Paris' forstæder fandtes meget stærke antisemitiske holdninger. Men her sagde centret (EUMC), at vi skulle skrive, at disse mennesker også var ofre for racisme og diskrimination, og at der findes muslimske organisationer, som arbejder imod racisme. Alt dette er rigtigt, men det ændrer ikke ved, at både jøder og synagoger er blevet angrebet".

En kontant politimester

Politimester Jørn Bro fra Glostrup Politikreds er gennem mange år kendt i det lokale miljø for at have sine meningers mod. Alligevel fortjener hans tale ved nytårsparolen i år speciel opmærksomhed. Jørn Bro sagde bl. a.:

"Vi er i politiet slet ikke motiverede til at godtage bebrejdelser om racisme og diskrimination, når vi holder et særligt vågent øje med grupperinger af unge indvandrere, der selv så energisk påkalder sig vores opmærksomhed". Jørn Bro har i et interview til Vestegnen, der sammen med citatet fra nytårsparolen, er bragt 14. januar 2004, udtalt sig nærmere om baggrunden for udtalelsen. Udtalelsen er faldet med henblik på at være med til at igangsætte en debat om problemerne. Jørn Bro siger videre:

"En meget stor del af det, vi kalder gadekriminalitet - altså tasketyverier og ikke mindst de tilfælde, hvor større grupper stikker eller slår helt tilfældige og uskyldige mennesker - begås af indvandrere i en eller anden generation. Det er vigtigt, at der tales - og tales højt - om disse problemer. Problemet ligner meget det, der var omkring rockergrupperne i 80'erne. Det var først da et par modige journalister for alvor turde tage fat på problemerne, at vi kom det til livs. At rockerne er "vendt tilbage" og nu står for en langt mere organiseret og grov kriminalitet er en helt anden sag. Problemet med de kriminelle indvandrere er et problem for samfundet. Men det er sandelig også et problem for indvandrerne generelt. De får et meget dårligt image i samfundet på grund af dette mindretal af kriminelle. De er nødt til selv at få ryddet op - at lade være med at dække over hinanden. Hver gang et overfald er sket, er der mange, der ved det. Men de tier - og det er dem vi skal have ud af busken."

E. R.

Imam-spire på stikkerne

Den 9. januar 2004 kaldte 17 islamiske organisationer til demonstration på Rådhuspladsen i København, hvor knap et par hundrede deltagere protesterede mod den stigende modvilje og modstand mod islam blandt herboende gammeldanskere. Det var ikke troens ydmyghed, der karakteriserede demonstrationen, der snarere lignede en flok magtbevidste mokker end gæster i et nyt land. Det var kun tørklædet og de fodlange frakker, de demonstrerede for "ret" til at være iført på det arbejdsmarked, de ikke står til rådighed for. Et eksotisk indslag vises - omend lidt utydeligt - på billedet i forgrunden til højre for pølsevognen: En rød-blond, kalotklædt yngre mand, der i meget beduinsk antræk omdeler løbesedler til de forbipasserende. Manden, der udmærket kunne hedde Jens, ender måske som imam. Foto: Lars Hartvig.

Svaghed hos stærke ...

Hvor den stærke er svag, den ædle alt for mild - dérinde bygger han sin ækle rede: Snylteren bor dér, hvor den store har sine små sårbare steder.

Friedrich Nietzsche

Sund selvtillid, tak !

Af Lars Otto Kristensen
(fra Aarhus Stiftstidende 4/1 2004)

Den dag, Saddam Hussein blev fanget, var Danmarks Radio - dog kun i en bisætning - urolig for, om det nu var på kanten af hans "rettigheder", hvis amerikanerne viste ham frem i ubarberet tilstand. De gjorde det alligevel. Det var synd for ham, han havde det hårdt nok i forvejen, vi havde jo lige opdaget, at han ikke engang havde format til at skyde sig. "Araberne er stolte folk" lærte vi ellers på Dybvad Realskole i 1950'erne, vi lærte ikke at spørge "af hvad?".

Scener a la folkets retfærdige harme d. 5. maj 1945, er ækle. Men det korte glimt af fornødelse var sikkert nødvendigt for at vise irakerne, at manden var færdig. Det svarer til den kendte filmscene, hvor Hermann Göring pillede ordener af i maj 1945.

Uskyldighederne i Guantanamo

Samme dag var der i Politiken en tosiders artikel om en af de løsladte uskyldigheder fra Guantanamo, der fortalte, at han var blevet "slået og sparket", og at han sommetider kun havde haft ti minutter til at spise i - det var da godt det var ramadan en del af tiden. Politiken havde sendt en journalist helt til Pakistan for at finde ham.

Saddam Hussein i sine velmagtsdage - dengang, hvor DR ikke var bekymret for hans "rettigheder" som ubarberet fange i amerikansk varetægt.

Hvor er amerikanerne bare onde!

Op så lige op til jul, hvor ordentlige mennesker er gode. Ikke sådan mod nogen bestemte, som de kender, men mod *menneskeheden*, som de elsker.

Da vi ikke kunne få vores "danser" fra Guantanamo hjem til jul, fik vi i stedet en gang til om den irakiske "hærchef" fra Sorø, der var ond nok til bare at stikke af fra sin retfærdige straf (samfundstjeneste, eller det åbne fængsel i Ringe?).

Mange gode politikere kæmpede i det gamle år bravt for, at han skulle findes og bringes tilbage. Ikke *dead or alive* (det er kun amerikanske cowboys, der er så primitive, det er amerikanere jo), men levende. - Hvis han var død, kunne vi jo ikke vise vores godhed mod menneskeheden ved at være onde mod ham. Der heller ikke billeder i at give en død mand en pæn begravelse, og ved en begravelse er det jo også lidt sent - og ikke helt passende - at sige, at han var ond.

At dømme ham in absentia er gået af mode siden vi prøvede med Corfitz Ulfeldt, og det ville heller ikke fremme hans motivation for at vende tilbage til Sorø, og det er jo lissom selve meningen med det hele, ikke?

Åh, så onde mod de fremmede ...

Der skal nok være dem, der ærgrer sig over de mange tjenesterejser, de er gået glip af, når de og en hær af tolke skulle være fløjet jorden rundt og afhøre vidner, der garanteret ikke tør komme til Danmark, fordi vi er "onde mod fremmede". Det må være bittert for fremadstræbende unge danske jurister at blive snydt for en enestående lejlighed til at vise fagfæller fjernt fra Danmark, hvad de dur til på jomfruelig juridisk jord, - borte fra den daglige trummerum med at fange lommetrye i Slagelse.

For nogen, der ikke er født med en hotelske i munden, er det spændende at prøve at spise med en.

Det skal nok passe, at fangerne på Guantanamo er udsat for et underskud af "retssikkerhed". Alle disse regler om "retssikkerhed" er udviklet i den vestlige civilisations rammer for os og til os. De er kun indlysende og anvendelige inden for den civilisation, de er skabt i. Mange andre forstår dem ikke, opfatter dem som svaghed og bruger dem højest *mod* os.

Indrømmer vi andre dem, og det bør vi nok gøre til grænsen af, at der står idiot på ryggen af os, er det pænt af os!

Gæster - og ikke besætttere

Gæster i vor civilisation har ikke rettigheder. Gæster er gæster. Gæster, der tillægger sig rettigheder, er besætttere. BZere har heller ikke rettigheder i de huse, de er trængt ind i, de krænker andres ejendom.

Det gælder alt fra "hærchefer" til tørklædesøstre.

Problemet med de mange "rettigheder" udspringer af dogmet om, at man ikke må diskriminere.

Hvorfor skal et forbud mod tørklæder fx absolut medføre et forbud mod kristne kors og jødiske kalotter, hvorfor skal den slags nonsens overhovedet diskuteres seriøst?

Vi i vesten har udviklet en livsform, hvis resultater alle andre misunder os.

Skulle vi ikke have lov at forsvare den af den simple grund, at den er den bedste? Hvorfor skal den ligestilles med en tilbagestående middelalderkultur?

Motto for det nye år: Sund selvtillid.

Hermann Göring i amerikansk fangenskab. Medaljerne er kommet af uniformsjakken på rigsmarskallen, der her forhøres af en amerikansk officer.

Lastefuldt og dydigt

I forsvaret for frihed er ekstremisme ingen last, og tolerance over for tyranni er bestemt ingen dyd.

Barry Goldwater

Danskere bliver i mindretal, når dine børn bliver voksne

Opgørelserne over antallet af fremmede i Danmark bliver mere og mere usikre dag for dag. I artiklen påvises årsager til bedragerisk statistikfusk, og forfatteren præsenterer 8 prognose-alternativer for befolkningsudviklingen

Af Ebbe Vig, cand. oecon.

Vi forudsagde i 1989, at vi ville komme dertil, at antallet af tildelte danske statsborgerskaber til fremmede pr. år ville blive større end antallet af nyindvandrede fremmede samme år. Det ville nemlig sætte de ansvarlige i stand til at camouflere tilstrømningen.

Dette fik vi desværre ret i fra år 2000, efter at antallet af tildelinger var blevet væsentligt forøget siden 1995. Når flere tildeles statsborgerskabet, end der samme år kommer ind af nye i landet, så falder antallet af udenlandske statsborgere i landet. Det sker, selvom tilstrømningen støt fortsætter. De fremmede (fra områder uden for Vesteuropa, Nordamerika, Israel og Australien) bliver danske statsborgere, og de nytilstrømmede tager deres plads i fremmedopgørelsen, medens de naturaliserede kaldes danskere og opgøres herefter. I 2002 tildeltes i alt 17.300 statsborgerskaber; mens antallet af udenlandske statsborgere steg med 15.995 i 2002.

Derfor faldt det registrerede antal udenlandske statsborgere med 1.305, hvilket er forskellen mellem de to tal.

Officielt - og reelt

Officielt skulle antallet af indvandrere og deres efterkommere i 1. generation pr. 1. januar 2003 udgøre 430.689. Antallet af fremmede indvandrere og deres efterkommere skulle officielt udgøre 321.489.

Disse antal er ikke i overensstemmelse

Hver gang, hvor hun her - i Danmark - føder 1 barn ...

med den virkelighed, du ser. Alle fremmede, naturaliserede indvandrere og deres første-generations-efterkommere skal tillægges (ikke blot nogle af dem), og anden, tredje og senere generationer af fremmede efterkommere med og uden dansk statsborgerskab skal lægges til det sidste tal.

Disse børn medtælles i opgørelser i stedet som danske statsborgere eller kaldes danske eller ny-danskere, i officiel omtale, selvom de stammer fra fremmede og fastholder forfædrenes kultur og sprog. Hertil kommer et stort antal asylgodkendte, der uden endeligt - og derfor ikke medregnet i fremmedantallet. Og endelig asylansøgere (der venter på deres sag i indtil 5 år ifølge kilder i systemet) og ulovlige grænseoverløbere.

Det er nærmest umuligt præcist at afgøre, hvor langt vi når med denne korrektion. Andre metoder kan også bruges til at fastslå fremmedandelen.

Officielle oplysninger om fertiliteten blandt fremmede og den samlede fertilitet (det forventede, gennemsnitlige antal fødte børn pr. kvinde) har været meget skiftende og derfor meget usikre - hvis ikke upålidelige - i Danmark de senere år.

Gammeldanske kvinders fertilitet opgøres ikke længere, oplyser Danmarks Statistik. Derudover forsøger vi at sammenligne med, hvad der oplyses om tilsvarende forhold i vore nabolande, fordi i hvert fald de fremmede kan forventes at føde dér som her, hvis sammensætningen er nogenlunde den samme. Også antallet 60.000 pensionister blandt de fremmede, som Rockwoolfonden oplyste om medio november 2002, giver os et brugbart fingerpeg.

Ingen af vore i alt 8 alternative opgørelser giver et antal fremmede, der er under 650.000. Flere af alternativerne anviser endda et større fremmedantal i landet. Vi kan også anslå en fremmed fødselsårgang ganske sikkert.

Når vi ser på perspektivet, kan vi fastslå, at antallet af danskere går ned hvert

år, idet vi forudsætter en dansk fertilitet på 1,4 (som i 1983: 1,377) eller mindre. Der kræves 2,1 for at holde befolkningsantallet stabilt. De fremmede vokser hvert år henved 6 gange hurtigere, end danskernes antal aftager - bare som følge af fødsler, da de fremmede føder ca. 2,75 gange flere børn end danskerne. Her er ikke tale om en proportional-sammenhæng mellem børneflok og befolkningsvækst men om en såkaldt eksponential-sammenhæng (øget vækst/øget fald til stadighed) mellem børnenantal og befolkningsvækst - henholdsvis fald. Dette medfører også, at folkemængden i landet vokser en del på et tidspunkt, selv uden tilstrømning udefra.

Vi kunne også forestille os et alternativ, hvor vi antog, at fremmedtilstrømningen udefra var blevet standset i begyndelsen af år 2003. Går vi ud fra, at udviklingen fortsætter som nu, bliver danskerne i mindretal i Danmark mellem år 2034 og år 2049, og der vil opstå en samlet folke-mængde i landet på cirka 7 millioner, når grupperne bliver lige store (se figur 1 på side 13).

Går vi ud fra, at indvandringen var blevet standset pr. 1. januar 2003, ville danskerne blive i mindretal mellem år 2039 og 2063 som følge af fødslerne her i landet. Så ville der være en samlet folke-mængde på cirka 6,5 millioner, når grupperne bliver lige store (se figur 2 på side 13).

Hvad med de mange andre ?

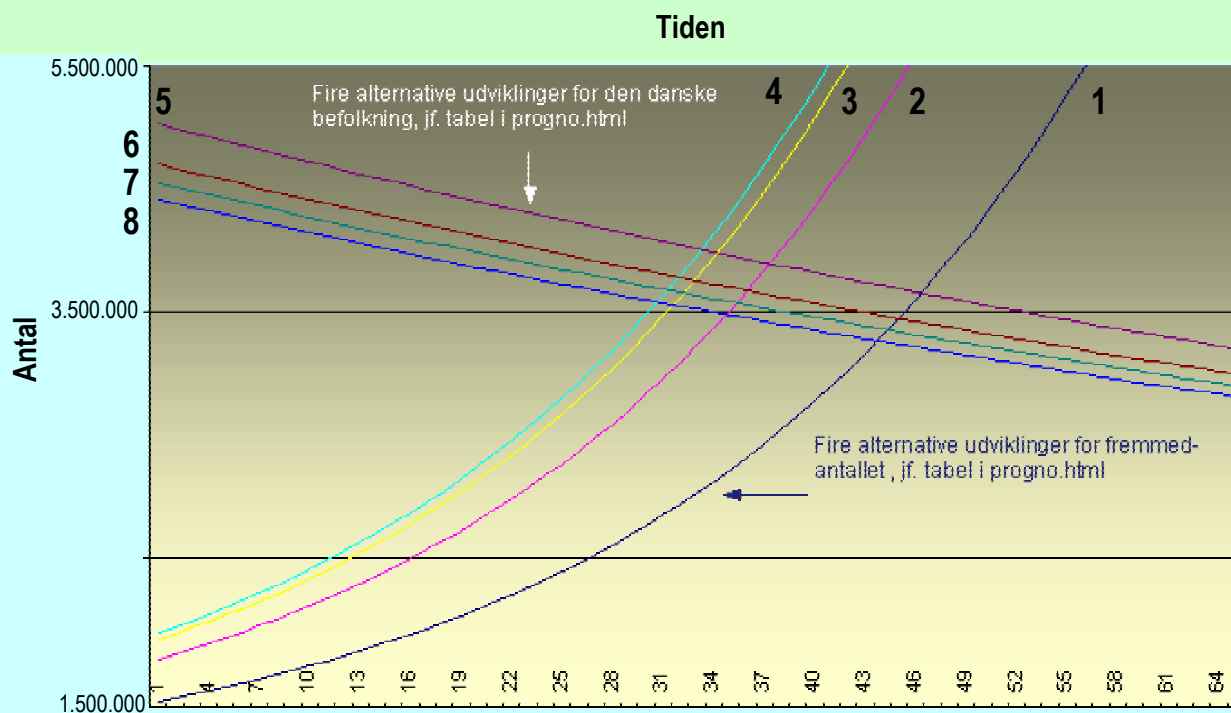
Enhver politiker, der i valgår udbreder sig demagogisk om de rige og de fattige, skulle have stillet dette spørgsmål: Hvad med de andre 90 procent af befolkningen?

Thomas Sowell

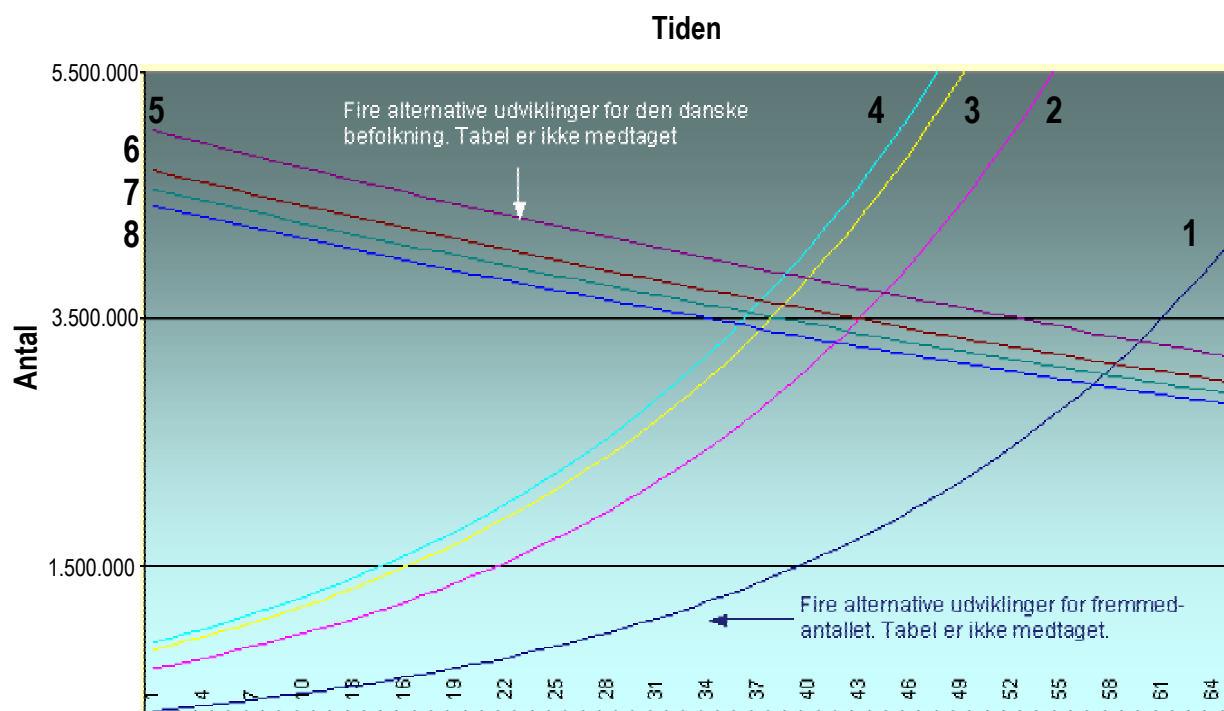

... så føder hun her - i Danmark - 2,75 barn ...

Figur 1: Flere fremmede og færre danskere fremover som nu

Figur 2: Tilstrømningen forudsættes standset pr. 1. januar 2003

Alternativerne 1 & 5, 2 & 6, 3 & 7 samt 4 & 8 er sammenhørende. De faldende kurver viser udviklingen for danskerne, mens de voksende kurver viser udviklingen for de fremmede. Alle kurver på figurene starter i tidspunktet "0", der svarer til år 2003 - "1" svarer til 2004. Tallene på den vandrette akse skal alle tillægges "2003" for at få det tilsvarende årstal. Tallet på akse viser altså antal år fra 1. januar 2003.

Find prognosetekst og tabeller på: <http://www.lilliput-information.com/prog/progno.html> (kilde: Information om Danmark)

Også i Holland er den befolkningsmæssige sammensætning under dramatisk forandring - og det ingenlunde til hollændernes fordel. Det meldes eksempelvis, at et stigende antal hollændere ligefrem udvandrer. Norge er således blevet et meget tillokkende sted for landmænd, der gerne vil starte på en frisk. Kortet ovenfor, som vi har modtaget fra Holland, giver uden mange ord en humoristisk synsvinkel på miseren.

"Humanity in Action"

Et stykke selvforklarende akademisk politisering fra Syddansk Universitet

”Med udgangspunkt i historien om redningen af de danske jøder i oktober 1943 forsøges i kurset at tage temperaturen på dagens Danmark og diskutere, hvorledes vi bedst kan affinde os med, at også vi bliver et multikulturelt samfund. Kurset tager udgangspunkt i en historisk begivenhed, nemlig danskernes hjælp til de danske jøder med at flygte i sikkerhed for den tyske besættelsesmagt under 2. Verdenskrig i oktober 1943. Problemstillingen føres op til nutiden med spørgsmål som: Hvad er der sket i mellemtiden med danskernes civile courage? Og hvordan er danskernes holdning til et multikulturelt samfund? Kursets generelle tema er dybt

aktuelt forholdet mellem minoriteter, mod og menneskerettigheder.

Lektor Helle Porsdam er tovholder på kurset, som er bygget op omkring forelæsninger ved kendte personligheder fra samfundsdebatten om menneskerettigheder som bl.a. Herbert Pundik, Bent Melchior, Tøger Seidenfaden, Bo Lidegaard, Morten Kjærum, Isi Foighel, Garba Diallo, Therkel Stræde, og Tim Jensen.

Kurset vægter 7 ECTS og afsluttes med et essay i form af en kronik og en mundtlig eksamen. Kurset kan være en del af et lille område for overbygningsstuderende på historie, f.eks. halvdelen af et selvstuderet lille område, eller sammen med Helle Porsdams kursus i "Menneskerettigheder og kultur," som udbydes på negot.studiet til foråret (også 7 ECTS), udgøre et lille område.

Kurset er skemalagt tirsdag kl. 14-16 i U42. Tilmelding skal ske inden 1. september på humanioras holdtilmelding under cand.negot. engelsk ...”

Akademisk

En intellektuel er en mand, der bruger flere ord end nødvendigt på at fortælle mere, end han ved.

Dwight D. Eisenhower

Hvor kulturradikalt ...

Muslimerne er knyttet sammen gennem det store fællesskab, umma, som omfatter troende på tværs af grænser, race og social status. Islam har et internationalt præg. Og på trods af sit stærke trosfællesskab er den også udtryk for en rationel tænkning.

Et sympatisk træk i kulturradikal sammenhæng er det også, at islam rummer vilje til et opgør med vestlig kapitalisme, et opgør, som ikke mindst kommer til udtryk i afstanden fra USA og Israel. Det er, som om dens problemer med demokrati, ligestilling og menneskerettigheder må træde i baggrunden for den samlede vurdering. På politisk plan er det iøjnefaldende, at flere muslimer med højreorienterede holdninger, som grunder sig i sharia-totalitarisme, er på vej ind i Det radikale Venstres ledelse.

Det er tankevækkende, at en politisk/religiøs bevægelse som islam møder sympati hos de kulturradikale i betragtning af, at politisk islamisme igennem årene har dyrket tætte forbindelser til både fascisme og nazisme. Det gælder f. eks. Det muslimske Broderskab i Egypten og Bath-partiet i Irak (se nærmere bl.a. hos Paul Berman: "Terror and Liberalism"), og når Hitlers "Mein Kampf" opnår stadige nyudgivelser i muslimske kredse, ikke mindst på grund af bogens jødehad og antisemitisme (Spuler-Stegemann).

Nutidens domme er historiens børn. Den kulturdebat, der vinder tolkning af fortiden, har vundet fremtiden. Kulturradikale i dag holder på - af gode grunde - at diskussionen herom for længst er afsluttet. Netop derfor skal den føres, for det er ikke ligegyldigt, hvem der vinder fremtiden. Måske er det selve menneskeforståelsen, der er i spil.

*Poul E. Andersen,
tidl. domprovst, Odense
Jyllands-Posten 11/1-2004*

Søskendetrioen Gunvor, Svend og Margrete Auken under luppen

Den internationale socialisme, den nationale socialisme (nazismen), fascismen og islam har trods mange indbyrdes uoverensstemmelser én og samme fællesnævner: Diktatur.

Diktaturer er skabt for flokmennesker. Alle skal være ens og være med i flokkens fællesskab og solidaritet. Under diktaturer tales meget om "den frie tanke" - men dette betyder ikke, at enhver må tænke sit, men at enhver skal tænke noget ganske bestemt ...

Det er derfor ikke overraskende at se tidligere sovjetbejstrede personer eller

nazister - gamle eller ny - vise sympati for den totalitære dimension: Dels for det diktatur, der prædikes af mange indvandrere i henhold til deres lovreligion, dels for det EU-diktatur, der er på trapperne.

"Multikulturalismen" er en totalitær variant.

Gertrud Johnsen har kigget i generaliebladet hos tre fremtrædende multi-kultifortalere:

Gunvor, Sven og Margrete Auken. Hvem har de dybest set tjent i løbet af deres karrierer?

Læs og vurder selv.

Af Gertrud Johnsen

De tre søskende Aukens politiske engagement er en arv fra forældrene, lægerne Niels Gunnar Jensen Auken og Kirsten Auken, f. Lomholt. Moderen kom fra et meget religiøst hjem, og hendes humanitære arbejde og familiepolitik var højt værdsat.

Gunvor ...

Storesøster Gunvor Marie Gunnarsdatter Auken, f. 1941, kom tidligt i Kristeligt Studentersettlement på Vesterbro, hvor moderen sad i bestyrelsen. Siden meldte hun sig ind i Socialdemokratiet, var med i ledelsen af socialdemokratiske studerendes Frit Forum, og desuden engageret i Vartovs menighed. Der mødte hun sin tilkommende, journalist Ejvind Larsen.

Men tiderne skifter. For mange blev det kristne budskab om kærlighed til kommunistisk solidaritet.

Som socialrådgiver var Gunvor Auken medlem i Landsforeningen for Mentalhygiejne, et slags kartel for socialrådgivere, psykologer og psykiatere. Disse fag oparbejdede efter 2. verdenskrig en urimelig stor magt over andre borgere. Blandt op med marxistisk ideologi udviklede Mentalhygiejnen sig under psykolog Eggert Petersen og venstrevredne psykiatere til en 5. kolonne med netværk over hele landet. Gunvor fik her opgaver inden for Studenterrådgivningen, hvor hun kunne praktisere tidens nye psykoterapeutiske idéer.

Ved sprængningen af det "røde kabinet" 1967 kvittede hun Socialdemokratiet. Som medstifter af VS sad hun i dets styrelse og udtrykte sig gennem "Unge Pæ-

dagoger" og forlaget Demos. Da hun ikke kom ind i folketinget 1971, forlod hun partiet.

En tid underviste Gunvor Auken på RUC og siden på SIDs tillidsmandskurser og Den sociale Højskole. Hun blev selv tillidsmand og afdelingsleder i SID. Var det af politisk taktiske grunde eller var det den "rå og rummelige" holdning hos de mandlige specialarbejdere, som fik hende til at skipe venstrestremismen og vende tilbage til Socialdemokratiets fold?

Ligesom sin mor var Gunvor Auken engageret i sociale problemer. Hun gjorde en indsats for arbejdsskadelidte og overtog redaktionen af den sociale brevkasse i Fagbladet fra Inge Fischer Møller, der ligesom hun havde markeret sig som venstrestremist.

Da kvindegrupper ikke fik lov at købe den gamle Grevinde Dannerstiftelsen i 1978, besatte de ejendommen og ved massemediernes og bl.a. Gunvor Aukens bevågenhed, gav justitsministeriet sig, så rødstrømperne kunne købe huset.

1998 blev Gunvor Auken viceborgmester på Frederiksberg, men med udgangen af 2000 forlod hun byrådet. Hun sidder i ledelsen af Kofoeds Skole og (Kristeligt Studenter)settlementet på

Engang skulle røde flag smælde - i dag nogle blå med gule stjerner på. Gammel vin på nye flasker?

Vesterbro, der begge blev marxistiske.

Gunvor Auken tror på integration af indvandrerne: det er altid trist at forlade sit land, siger hun, og den bedste form for integration er at blive taget venligt ved hånden fra første dag og blive ført ind i normer, regler og sprog samt hurtigst muligt at komme i arbejde. Arbejdsmarkedet må give plads til folk med flerkulturelt tilhørsforhold og der må være etnisk ligestilling.

Det er vigtigt, at børnene får lært dansk - om end indlæring af værdier, moral og traditioner bedst sker gennem forældrenes modersmål og hjertesprog.

Daginstitutionerne skal også præsenteres som et sted, børn i Danmark hører til, og hvor dansk sprog og hverdagsliv kan læres i den lærenemme alder. Både institutionerne og skolerne er nogle af de få danske fællesskaber, mennesker med flerkulturel baggrund har adgang til - ud over arbejdsmarkedet. De må så også forstå, at man kommer på sine børns skole og deltager i forældremøder, fælles arrangementer og det demokratiske liv. Det samme gælder den pædagogik og måde at omgås børn på, som vi har her.

Se på Ishøj Kommunes integrationsråds mål for folkeskolen, nemlig: 'At de

tosprogede elever gives sproglige, kulturelle og faglige forudsætninger, så de kan deltage i samfundets politiske, økonomiske, uddannelsesmæssige, sociale og kulturelle liv med de samme rettigheder, forpligtigelser og muligheder som andre borgere'.

Gunvor Auken foreslog derfor et integrationsråd oprettet på Frederiksberg. Et sådan ville i alle tilfælde komme, eftersom det skal oprettes, hvis 50 borgere kræver det.

Gunvor Aukens mand, Ejvind Larsen, redaktør ved Information 1966-68, hylkede sammen med Scocozza, Verner Jacobsen, Jørgen Flindt Petersen, Preben Wilhelm etc. venstresocialisternes udenomsparlamentariske strategi og taktik, og han var med til at oprette Den Røde Højskole i Svendborg. I nogle år redigerede han sammen med Jørgen Bonde Jensen og

Svend ...

Lillebror Svend Auken er født 1943 og blev gift med Bettina Heltberg. Da han i 1971 blev folketingsmedlem for socialdemokratiet, kvittede han sin stilling som lektor ved Århus Universitet. Han hørte til partiets venstrefløj, som flirtede med Sovjet. På hjemmefronten var han selv sagt positivt indstillet til Mentalhygiejnens samfundsundergravende arbejde efter psykolog Eggert Petersens recept og blev formand for den nært beslægtede forening Sindslidendes Vel (LSV, nu kaldet "Sind").

Han var naturligvis med blandt de 65 indbudte til det top-venstrefløjsmøde, som hans svoger Ejvind Larsen arrangerede 1977.

En morgen (i 1978) deltog han og hans kone i radioudsendelsen "Ved Dagens Begyndelse" på en sådan måde, at der lød

... og Margrete

Lillesøster Margrete Gunnarsdatter Auken, f. 1945, giftede sig som stud. theol. 1968 med universitetslektor Erik Aksel Nielsen.

Som miljøaktivist var hun imod atomkraft og EF og som nybagt præst på Frederiksberg forledtes hun til - på pinsesøndagen før folkeafstemningen om EF 1972 - at holde en politisk radiotransmitteret prædiken imod romerne, d.v.s. imod Romtraktaten. MF Erhard Jacobsen påtalte dette og rejste forespørgsel i folketinget.

Dagen efter EF-afstemningen 2.10.72 meldte hun sig ind i SF. Da hun i 1975 opdagede, at de gik ind for atomkraft, gik

Hans Erik Avlund Frandsen "Vindrosen", som gik ind for klassekamp og nedbrydning af skolen, og han skrev bøger sammen med sin svoger, Svend Auken. Da DR ved Maos død søgte en dygtig maoist til en udsendelse, foreslog Svend Aukens kone, Bettina Heltberg, i Politiken (10.9.76), at man henvendte sig til Ejvind Larsen.

Ejvind Larsen var initiativtager til det top-venstrefløjsmøde, som skulle finde sted på Esplanaden nr. 5 den 6. november 1977. Her skulle man lægge planer for en socialistisk stat, men JyllandsPosten afslørede forehavendet og navnene på de indbudte (24.10.77).

Ejvind Larsen optrådte med Ebbe Reich Kløvedals Bådteater og Dødbideri på biblioteker og på Kirkedage.

1979 blev Ejvind Larsen igen chefredaktør på Information.

protester, og programleder Mogens Hansen måtte undskylde over for DR.

I en radiogudstjeneste december 1979 blev Svend Aukens barn døbt af sin fæster, Margrethe Auken, åbenbart et lille politisk fremstød for Auken og Auken. Svend Auken befandt sig på folkekirkens kommunistbegeistrede fløj og deltog bl.a. i det af SF'eren Kaj Bollmann arrangerede stævne om "Fred, Folkelighed og Kirke" i sovjetisk fredsånd (1983). Han prædikede bl.a. en aften ved en fredsgudstjeneste i Sionskirken på Østerbro (maj 1987) på opfordring fra præsten Anders Gadegård, og så sent som 1988 var Svend Auken på besøg hos Sovjets kommunistparti. Gadegård gjorde sig i øvrigt langt senere bemærket som provst ved Københavns domkirke, hvor han husede muhammedanere i kirken.

hun til aktiv modstand inden for partiet og blev folketingskandidat.

Præst Auken udbredte gerne sine

marxistiske synspunkter ved politiske møder og talte for socialistisk strategi. Hendes evindelige politiseren blev nedslået af Søren Krarup i hans bog "Den politiske syge", men hun fortsatte frejdigt og fortalte, hvordan hun i 6 år havde undladt at bede den i loven påbudte bøn for kongehuset i kirken. Hun havde sin ganske egen bøn, hvor hun bad Gud med sit ord følge og forfølge enhver, der havde magt over andre (KD 13.6.79 og 14.6.79). Desværre fik man ikke nøjere forklaring på, hvad hun mente, i TV-udsendelsen "Præstens rolle i det moderne samfund" (aug. 79).

Universitetslektor Karl-Henrik Bentzon

Bogudsalg med lodtrækning

angreb hende i Berlingeren (4.11.83) for sammenrodet af præstegerning og politik, mens man på Nordisk Råd så hende som "ekstremist" og "økonomisk terrorist" (Berl. 6.3.85).

Den sovjetbetalte fredsbevægelse havde hendes fulde tilslutning. Ligesom ovennævnte Kaj Bollmann arbejdede hun med i organisationen "Kristne for Nedrustning", som blev stiftet i august 1979. SF'eren præsten Hans Nebel lagde adresse til, og 101 personer anbefalede initiativet, hvor iblandt 35 præster og en biskop. Med ordet "kristne" i ryggen kunne de vække tiltro i kirkekredse. Margrete Aukens navn fandtes naturligvis mellem fredsunderskrifterne i BT (20.11.81), og både hun og hendes mand var studiekredsledere og fredsapostle på de lyserøde Kirkedage. Idolerne ses i Kirkedagsavisen 1983: Efter deres fredsforedrag optrådte svogeren Ejvind Larsen og Ebbe Reich med forestillingen "Dødbideriet".

Hun tog også til fredsmøde i Østberlin 1983. Det danske kommunistparti kaldte det "medieflop" og "flipnummer" (Berl. 14.5.83). Det havde de sikkert god grund til, i betragtning af at Margrete Auken i sit parti noget forvirrende også anbefalede medlemskab i NATO.

I 1979 blev hun indvalgt både i EF og i folketinget. Folketingsvælgerne svigtede hende i 1990, men kom tilbage 1994. I november 2003 blev hun SF's spidskandidat til det forestående EU-valg, idet hun nu, i modsætning til EU-kritikeren Pernille Frahm, stillede sig positiv til EU. Det tør siges at være en kovending i forhold til hendes pinseprædiken for 30 år siden. Hvad er grunden? Er det egne fordele, der lokker? Penge, prestige, ben, EU-ansattes mulighed for fordægte indtægter? Eller stræber hun på partiets vegne efter at den kommende EU-storstat skal være marxistisk med sovjetiske lighedspunkter? De hidtidige tiltag med fordømmelsen af Østrigs demokratiske folkevalg og oprettelsen af overvågnings- og censurkontoret i Wien (EUMC) peger jo i den retning.

Men også andre kræfter ser EU som en ny mulighed for øget magt. Vatikanet for eksempel. I den kommende enhedsstat er protestanter en absolut minoritet, som allerede nu møder modstand visse steder inden for EU (ligesom også flere sekter gør det). Det bedrer ikke på sagen, at mange af folkekirkens præster kirkeligt set er nogle holdningsløse vatnisser. De vrøvler om humanisme eller de har helt byttet Kristi bud ud med Karl Marx.

Alle numre af **DANSKEREN** - fra starten til udgangen af 2000 - i 3 flotte bind:

10-50	Bind 1 - alle numre fra årene 1987-1993, med register	200 kr.
10-51	Bind 2 - alle numre fra årene 1994-1997, med register	200 kr.
10-52	Bind 3 - alle numre fra årene 1998-2000, med register	200 kr.

Peter Neerup Buhl:

30-01	"Grundtvig og nutidens kamp for Danmark" (87 sider)	65 kr.
30-02	"Det nationale gennembrud. Europæiske modstandere af multikulturalismen" (142 sider)	50 kr.
30-03	"Kampen mod grænserne - fremmedkursens talsmænd. Ca. 1965 - 1990" (141 sider)	50 kr.
30-04	"Kampen mod grænserne - bd. II. 1990'erne: Multikulturalismen etableres" (157 sider)	60 kr.
30-06	"Gudmund Schütte - forsker og national stridsmand" (217 sider)	60 kr.
30-07	"Thorkild Gravlund - folkets digter" (110 sider)	30 kr.
30-08	"H. J. Hansen, dr. phil. - zoolog og polemiker" (116 sider)	30 kr.
30-09	"C. E. Friis - to gange Danmarks redningsmand" (94 sider)	30 kr.

Peter Neerup Buhl og Mogens Glistrup:

30-05	"Retssagen mod Islamlobbyen" (om Mogens Glistrups lange modstandskamp - 233 sider)	150 kr.
-------	--	---------

Ole Hasselbalch:

40-01	"Viljen til modstand" (om dem, der går imod masseindvandringen - 73 sider)	20 kr.
40-02	"Svig" (det officielle Danmark og DDF's forsamlingsfrihed - 96 sider)	30 kr.
40-03	"Pressenævnet" (om lufthavnsbetjentens tilsyn med presseetikken)	20 kr.
40-04	"Opinionskampen 1933-1945" (om den åndelige kamp omkring nazisme og besættelse)	30 kr.

Søren Krarup:

50-01	"I virkeligheden - af dagens strid" (en række indlæg i 1980'ernes debat - 137 sider)	30 kr.
50-02	"Hvad med Danmark" (indlæg fra deltagere i Komiteen mod Flygtningeloven - 183 sider)	50 kr.

Povl E. Nørager:

60-01	"Stemmer fra fortiden" (et opgør med både gammel og ny nazisme - 193 sider)	50 kr.
60-02	"Kan det ske igen" (om fortalere for nazistisk tankegods i Danmark - 104 sider)	35 kr.

DDF-udgivelser af forskellige forfattere:

70-01	"Forbudte foredrag" (taler holdt i DDF 1996-1997 - 88 sider)	40 kr.
70-02	"Islam for vantro" (om islams indstilling til anderledes tænkende - 28 sider)	10 kr.
70-03	"Flygtningeeksplosionen - vor tids skæbnekrise" (svensk syn på problemerne)	10 kr.

BOGPAKKE: Vælg 4 bøger fra listen for 100 kr. - portofrit tilsendt

Sådan afgives bestilling:

Indsæt beløb på DDFs girokonto nr. 454-7551,
Den Danske Forening, Skomagergade 25, 4000 Roskilde
Skriv titelnummer (se venstre kolonne i listen ovenfor) på girokortet
Skriv tydeligt og anfør gerne dit telefonnummer

... og du deltager i lodtrækningen om de 3 bind på billedet !

Læs, om du har vundet i næste nummer af *Danskeren* !

Israel: Et eksempel til efterfølgelse ?

Af Glenn Pacharzina

I en tid, hvor stort set alle vestens ledere har travlt med at fordømme enhver form for "racisme" og "nationalisme" blandt deres egne befolkninger, findes der én stat, hvor befolkningens etniske homogenitet og trivsel ligger dets ledere stærkt på sinde. Jeg tænker her på den jødiske stat Israel.

Grundlaget for den israelske stat er den jødiske religion, hvis fokus retter sig på det jødiske folks særstatus i verden og dets kollektive etniske identitet. Således har hensigten med den israelske statsdannelse lige fra dennes undfangelse i 1948 været at skabe en etnisk og kulturelt homogen nationalstat for det jødiske folk, eller sagt med den nu afdøde israelske historiker Simha Flapans ord:

"They (the Zionist leadership) accepted Ben-Gurion's view that the state of Israel should be demographically homogenous and geographically as extensive as possible." [1]

(De - den zionistiske ledelse - godtog Ben-Gurions synspunkt, at staten Israel befolkningsmæssigt skulle være ensartet og geografisk til at udvide så meget som muligt).

Demokrati og etnokrati

Det israelske demokrati er et udtryk for dette grundlag. Således har man i Israel skabt en art atheniensisk demokrati for jøder, mens en status som andensrangsborgere og tjenestefolk er, hvad der tildeles de ikke-jødiske befolkningslementer. Det moderne Israel er en etnisk adskilt stat, hvor jøder dominerede den ikke jødiske befolkningsandel.[2] Professor Oren Yiftachel fra Ben-Gurion Universitet har understreget, at det israelske demokrati ikke er et egentligt demokrati set i forhold til, hvordan dette begreb normalt opfattes i vesten. Det har nærmere karakter af at være et "etnokrati": En styreform, der tager udgangspunkt i etniske tilhørsforhold. Eller som han selv siger: *"The Israeli regime is ruled by and for one ethnic group in a multi-ethnic reality."* (Det israelske styre regeres af og for én etnisk gruppe i en multietnisk virkelighed).

De faktorer, der gør Israel til et etnokrati er følgende:

1) Immigration til den jødiske stat er forbeholdt jøder.

2) Militærtjeneste sker i forhold til etnisk tilhørsforhold.

3) Økonomisk kontrol baserede sig på etnicitet.

4) Erhvervelse af jord- og landbesiddelser sker i kun én retning; fra ikke-jøder til jøder, ikke omvendt. [3]

Dette understøttes af de jødiske videnskabsmænd Dr. Ian Lustick og Uri Davids, som har vist, at Israel ikke er et integreret multietnisk samfund, men et samfund, hvor et befolkningselement besidder hele den sociale og politiske magt. Således er samfundets kerneinstitutioner reserveret for jøder. Dette gælder for eksempel den jødiske kibbutz (kollektiv jødisk bosættelse, der primært beskæftiger sig med agerbrug), der udelukkende er et tilbud til israelere af jødisk herkomst [4].

I Israel udgør militærtjeneste et vigtigt springbræt til videre socialt advancement, og denne aftjenes som helhed efter etniske linjer. Således bliver muslimer ikke hvervet til militæret, ligesom de heller ikke kan melde sig som frivillige[5].

Muslimer og kristne kan ikke indgå et juridisk gyldigt ægteskab i Israel, og hvis de indgår et ægteskab i udlandet, vil dette ikke blive anerkendt af den rabbiniske Ret

David Ben-Gurion, Israels første regeringschef: Indså, at valget stod mellem et jødisk Israel eller et arabisk Palæstina - et rent enten-eller. Spørgsmålet handlede ikke om ret men derimod om magt. Portrættet bag talerstolen forestiller zionismens grundlægger, Theodor Herzl - ideemanden bag genoprettelsen af en jødisk nationalstat i Palæstina.

i Israel [6]. Under "The Law of the Right of Return" (Lov om ret til tilbagevenden) bliver jøder, men ingen andre, automatisk statsborgere ved immigration til Israel. "The Nationality Law" (Lov om nationalitet) er ligefrem så etnocentrisk, at palæstinensere, som blev i Israel efter 1948, er blevet nægtet statsborgerskab, selvom deres familier har boet i området igennem generationer [7].

Hertil kommer endeligt, at den statslige definition af en jøde tager udgangspunkt i genetik - ikke religion. I en artikel i det ansete naturvidenskabelige tidsskrift "Natural History" beskriver professor i geografi og fysiologi Jared Diamond, hvordan den videnskabelige interesse for jødisk genetik tjener et praktisk formål:

"There are also practical reasons for interest in Jewish genes. The state of Israel has been going to much expense to support immigration and job retraining of jews who were persecuted minorities in other countries. That immediately poses the problem of defining who is a jew" [8]

(Der er også praktiske grunde for interesse i jødiske gener. Staten Israel har foretaget store udskrivninger for at støtte indvandring og arbejdsmæssig genoptræning af jøder, der var forfulgte mindretal i andre lande. Dette rejser straks spørgsmålet om, hvem der er jøde).

En racistisk stat ?

Med udgangspunkt i disse faktorer, må det vel være på sin plads at karakterisere Israel som den mest "nationalistiske" og "racistiske" stat i verden. Her er en stat, hvis ledere fuldt ud erkender behovet for at sikre en lille befolknings overlevelse i en stor og for dem på mange måder særdeles truende verden. Her er en stat, hvis ledere giver fanden i alverdens internationale fordømmelser og protester, og som udelukkende har det eget folks velbefindende for øje. Her er en stat, hvor de så højt besungne principper om det "multikulturelle og multietniske samfund" for længst er blevet fjernet fra den politiske dagsorden. Hvis Danmarks politiske ledelse lærte noget af den israelske og havde modet og viljen til at omsætte den lærdom i praktisk politik - så ville Danmarks og danskernes overlevelse været sikret for evigt. Så derfor lad os følge Israels eksempel!

Det er i denne sammenhæng klart, at enhver protest mod en dansk, og i bredere

forstand europæisk, nationalselvhævdelse fra herboende jøder moralsk har mistet enhver berettigelse og substans.

Kildehenvisninger:

[1] *Simha Flapan; The Birth of Israel: Myths and Realities*, p. 88.

[2] *Louise Cainkar, ed. ; Separate and Unequal: The Dynamics of South Africa and Israel Rule.* Uri Davis; *Israel: An Apartheid state.* Ian Lustick; *Arabs in the Jewish State: Israel's Control of a National Minority.* Donal Neff; *If it Walks Like a Duck: The Racism of Zionism.*

[3] *Washington Report on Middle East Affairs*, July/August 1999, p. 120.

[4] *Uri Davis; Israel: An Apartheid state*

[5] *Lustick*, p. 93-94.

[6] *Washington Report on Middle East Affairs*, June 1993, p. 75.

[7] *Donald Neff; ; If It Walks Like a Duck: The Racism of Zionism.*

[8] *Jared Diamond; "Who are the Jews?"*, *Natural History*, november 1993, pp. 12-19.

Frihedens pris

Det virker grotesk, at et bestyrelsesmedlem i en forening til forsvar for ytringsfriheden ikke har forstået, at ytringsfriheden sjældent er freds- og forsoningsskabende. For det meste tværtimod.

Det, der bliver ytret i den offentlige debat, fører ofte til strid, palaver og verbale slagsmål.

Vil man have fred, skal man bare indføre censur. Vil man have frihed, må man tage balladen med.

Katrine Winkel Holm (JP 3/1-2004)

EFTERLYSNING:

Fotografier fra Den Danske Forenings første år ønskes til låns

Den Danske Forening nærmer sig så småt sin 20-års fødselsdag, og vi er begyndt at samle materiale til en jubilæumsbog.

Vi efterlyser derfor fotografier fra foreningens første år. Billederne kopieres og returneres med tak for lån.

Send billederne til:

DDF,
Skomagergade 25,
4000 Roskilde

Kristendom - den fri verdens redning

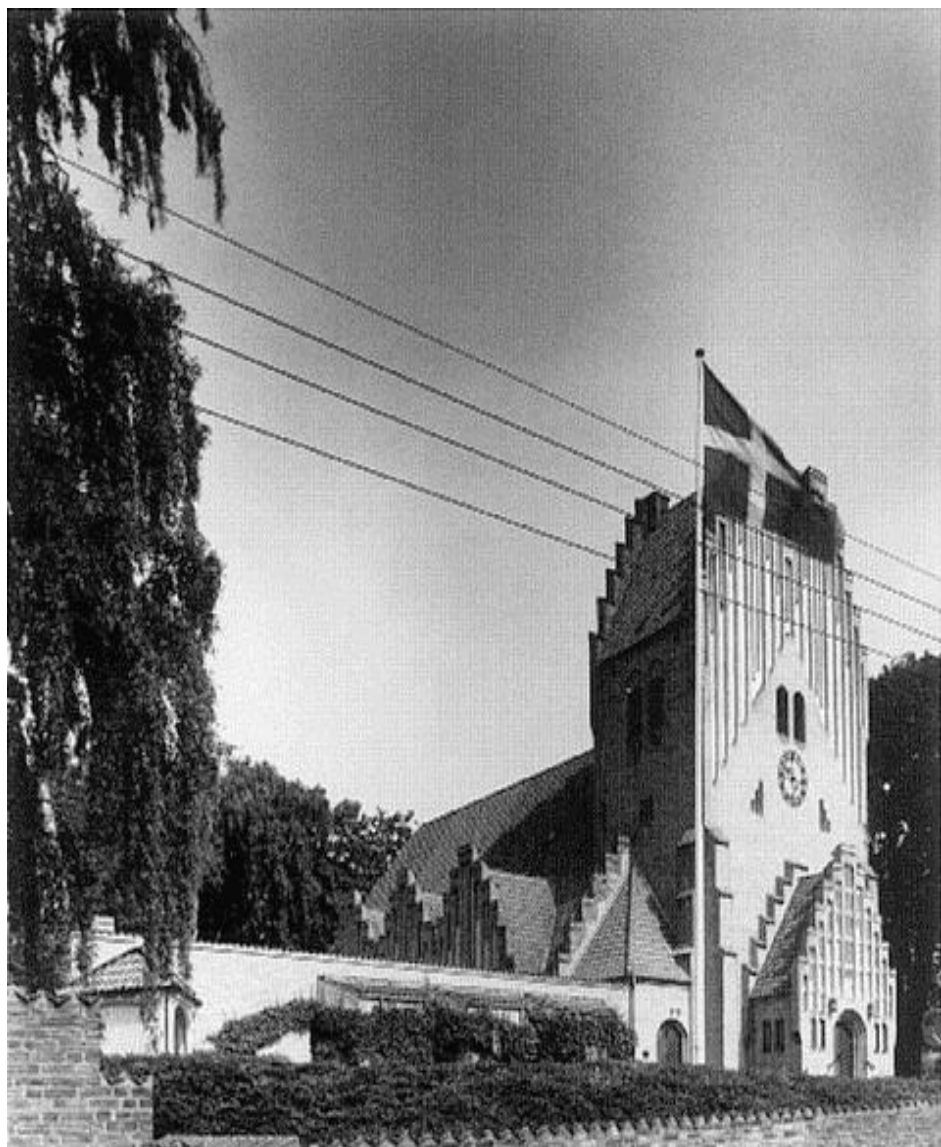
Af *Martin Skjødt Poulsen*,
Veng menighedsråd

Kristendommen har århundreders hævd i Danmark og er uadskillelig fra befolkningens lid. Den betydning, Kristendommen har haft og har, er af uvurderlig betydning for Danmark og hele Europa. Det er vigtigt at slå fast, at religion, tro, værdinormer, traditioner, sædvaner og holdninger er altafgørende for et hvert samfunds udvikling. Det er da også kun i den kristne, vesterlandske kulturkreds, det er lykkedes at skabe den frihed og tolerance, som er grundlaget for demokratiet, og det

er kun her respekten for menneskets rettigheder er grundfæstet.

I dag står vi overfor kræfter - blandt andet med biskop Kjeld Holm i spidsen - som prøver at give begreberne en ny betydning. Tolerance skal nu betyde vilje til at acceptere det snæversyn, der præger de fundamentalistiske religioner, som i de seneste årtier er vandret ind i Danmark og har skabt sekteriske miljøer uden solidaritet med det danske samfund.

Den kulturradikale modstand mod gamle normer og autoriteter - som også tæller Kjeld Holm - har udviklet sig til en afvisning af vores egen kulturelle bag-

grund og de moralske og etiske normer, som Danmark bygger på. Den europæiske civilisation er bygget på et opgør med religiøs fanatisme og fordømmelse. Den kendsgerning er vigtig for forståelsen af konflikten mellem vores civilisation og indvandrede civilisationer, som ikke har gennemgået reformen.

Det er meget beklageligt at se, hvordan det til tider lykkedes de fremmede religioners talsmænd og disses hjælpere at få sat lighedstegn mellem Kjeld Holm og den Danske Folkekirke. Kjeld Holm udtaler sig ikke på medlemmerne af den Danske Folkekirkes vegne, men udelukkende på egne - lad det derfor ikke ligge Folkekirken til last, hvad Kjeld Holm end måtte sige og gøre.

Præsten og digteren Kaj Munk blev myrdet 4. januar 1944, i en tid der på mange måder ligner den tid vi lever i nu.

Endnu er det dog ikke forbundet med dødsstraf, at fortælle sandheden om hvordan medlemmerne af de fremmede religioner i negativ retning beriger det Danske samfund – men det er ofte forbundet med fængselsstraf jævnfør straffelovens § 266b. Heldigvis er der mange gode danskere, heri blandt folketingsmedlemmerne og præsterne Søren Krarup og Jesper Langballe, der kæmper for Danmarks frihed.

Danmarks igennem tiderne mest markante teolog og salmedigter, har engang sagt; ”Omringer mig i tusinder – ej en fodsbred skal jeg vige”. Så uanset hvor meget Kjeld Holm, hans hjælpere og de fremmede religioners talsmænd gør for at undergrave dette land, så lad det ikke ske. Støt op om den Danske Folkekirke, der står som garant for en fremtid i frihed og som bolværk mod islam.

*Vi ved, at fjeld kan sprænges
og tvinges kan en elv.
Men aldrig kan et folk forgå,
som ikke vil det selv*

Valdemar Rørdam

Bøger og tidsskrifter

Islamister i Danmark

**Rolf Slot-Henriksen:
Muslimske ekstremistbevægelser i
Danmark.**

(Rafael DK, 2003. 128 sider. 199 kr.)

Forfatteren er formand for foreningen Dansk Kultur og har skrevet flere bøger om Islam, bl.a. "Korankommentaren, "Hellig krig", "Ren-uren - tilladt-forbudt" og "Islam i Norden", som kan skaffes på danskultur@mail.dk eller telefonisk på 7581 6750.

Formanden for Dansk Kultur har udført grundig research om de farligste muslimgrupperinger i Danmark, og nævner bazaren i Vollsmose, hvis vagtmand søger at forhindre, at man fotograferer de offentlige butikssarealer. Pastor Rolf Slot-Henriksen startede med at fotograferer to tilslørede kvinder, og øjeblikkelig for en gruppe unge muslimer på hans bil og sparkede på den. Senere løb den uniformerede vagt hen til ham og erklærede, at fotografering er ulovlig, og han havde ret til at konfiskere kameraet.

"Efter et skænderi, hvor jeg langsomt fjernede mig, fik jeg samtale med et par danskere, og imens lod man mig i fred. Men da jeg ville gå, kom to løbende, der forsøgte at rive apparatet fra mig. Da jeg bar det i en kort rem, mislykkedes forsøget. Imens jeg råbte 'Tyveri!', kom vagten igen løbende og forlangte, at jeg skulle

aflevere. Jeg sagde, at jeg ville gå til politiet, og han svarede 'Jeg er politiet'. Jeg gik hen og ringede på ved politiet, og opdagede at stationen var ubemandet. Da sagde jeg til 'vagten', at han skulle køre mig ind på hovedstationen. Nu sagde han, at man godt nok måtte fotograferer, men at det kun var til min beskyttelse, at jeg skulle aflevere mit apparat."

"Staten i staten" er mere vidt forgrenet, end vi danskere normalt tror. I bogen gennemgås grundigt følgende: Det islamiske råd, Det muslimske broderskab og den islamiske vækkelse, Hamas i Danmark, Al-Aqsa brigaderne, Foreningen for velgørende formål, Hizb-ut-Tahrir, Det islamiske frihedsparti, Al-Muhajaroun, Islamisk Ligheds- og Broderskabsforening, Milli Görüs, De grå ulve, Den tyrkiske føderation i Europa, Sufierne, Wahabismen, Den islamiske verdensliga, Islamisk samfund, Kuwaits missionsvirksomhed, Københavns Krigsakademi, Muslimernes landsorganisation, Islamisk-

Er det mon bogen, han vil sprætte op ?

Kristent Studiecenter, Islamisk kulturcenter, Islamisk Call Society, Minhaj-ul-Quran, Organisationen af pakistanske studerende og akademikere, Pakistan islamic welfare society, Muslim-instituttet, International Muslim Movement, Skolekoncernen AICP, Selskabet til fremme af velgørende formål, Islamic studenterorganisation, Hizbollah, Euroislam, og Tariq Ramadan. Dertil kommer de moderate organisationer.

Der er eksempler på, hvordan danske skolebøger censureres med sort filtpen. Tidsskriftet "El-Khilafa" fra Hitz-ut-Tahrir abonnerede jeg på fra 1994, da det startede, og indtil man ikke længere ville sende det til vantrø. Det er fuld af mordlyst mod både jøder og andre vantrø. Men bakkedes op af Birte Weiss (S).

Bogen oplyser bl.a. også, at Hitlers "Mein Kampf" er meget solgt i Mellemøsten, hvor man nok køber bøger af prestige Grunde mere end for, hvad der står i dem. Hitlers nationalistiske programskrift fra 1923 for nationalsocialismen er jo ikke relevant for de mellemøstlige kulturer på andre områder end fælles modvilje mod jøder.

Bo Warming

Indgroet vildfarelse ?

En af de største vildfarelser i denne verden er håbet om, at dens onder kan kureres gennem lovgivning.

Thomas Brackett Reed

Støtte til ansvarsløshed øger behov

Jeg kan desværre ikke rigtig anbefale »Kampen mod de fattige« af Knud Vilby, selvom forordet er skrevet af Sven Auken. Hvorfor vil forhåbentlig fremgå af følgende artikel.

Af Bent Jacobsen

Med Sven Aukens meget lange forord har denne bog formentlig opnået det blå stempel fra den politiske korrekthed.

Auken postulerer, at ulandene har både evne og vilje. Men alfa og omega for evne er et ophør af al befolkningsvækst, og det mangler de i hvert fald vilje til. Og vesten mangler ryggrad til at afvise folkevandringerne. Miljøpolitik hos os skal ikke blot være et desperat middel til at mindske følgerne af en udefra påført stigende grad af overbefolkning. Miljøforkæmpere af den type er hyklere.

Derimod må det være rigtigt at forcere og støtte udviklingen af miljørigtig teknologi og energiproduktion overalt i verden. Lomborgs skønmaleri er helt ude i hampen, og den såkaldte globalisering er formentlig kun skadelig.

At kalde den faldende børnedødelighed for »et stort fremskridt« er et tvivlsomt udsagn, når den ikke samtidigt bliver fulgt op af et tilsvarende fald i fødselstallene. For netop dette fald medførte befolkningsekspllosionerne, der reelt gjorde ulandshjælpen til et infamt spild, der forvoldte uhyre skader på natur og miljø. For 30 år siden fik vi så den »grønne revolution«, hvis potentiale groft misbruges til nye forøgelse af ulandsmasserne, der gjorde også denne indsats virningsløs – ikke noget under, at man i vesten er dødtrætte af at stille forskningsresultater til rådighed for sådanne modtagere af den! Med hensyn til industrilandenenes store forbrug af fossile ressourcer i sammenligning med ulandenes, er sagen den, at ulandene hverken har vist evne eller vilje til at skabe industrier, der kan forbruge disse ressourcer.

Auken kan tilsyneladende ikke se det logiske i, at man får ferskvandsmangel, når man i rene ørkenlande gennem evig overformering bringer befolkningstallet op til meget langt over det bæredygtige!

Hvem spilder penge på håbløse foretagender? Der er ingen grund til at »rejse skamstøtter« over, at vestlandene skar ned på ulandsstøtten i 90'erne, som han postulerer. Så længe ulandene intet gør for at ændre på den kulturelle underudvikling, der bevarer stenalderformeringstakten, er enhver hjælp rent spild. Danmark har

misbrugt 500 milliarder i løbet af et par generationer på mangedobling af ulandenes folketal til trods for, at verden allerede var overbefolket i 1945.

Auken lovsynger verdenstopmødet i Rio for dets snak om »bæredygtig udvikling«. Men hvad er det i denne verden, der først og fremmest belaster miljø- og naturressourcerne? Det er klart antallet af mennesker på kloden. Ulandene, FN og humanisterne har på dette område kun ført tom snak, mens befolkningsekspllosionerne fortsatte. Kolossalt hykleri.

Den ideologiske blindhed

For personer som Auken og Vilby kan tilsyneladende hverken se overbefolkningen her eller overformeringen dernede. Begge har her i bogen begået det ufatteelige kunstgreb overhovedet ikke at omtale forrykt befolkningstilvækst som årsag til fattigdom, sult og krige. Lige fra ulandshjælpens begyndelse har vi kun måttet se dødeligheden, ikke fødselstallene, kun måttet se ulandenes teknologiske underudvikling, ikke den kulturelle. Derfor måtte projektet selvfølgelig være håbløst. Vilby kalder det en kamp mod fattige, at vesten efter firedoblingen på 50 år nu

vægrer sig mod at finansiere ottedoblingen. Det er både underlødigt og demagogisk.

Når man pumper en masse penge i teknologisk underudviklede lande, når man selvfølgelig en del (på længere sigt tvivlsomme) resultater, der umiddelbart ser godt ud gennem de (rigtige) briller. Derfor kunne FN også kalde sin jubilæumsbog for 50-året for »Håbets vision«. Men da grundlaget var forkert, er håbet på vej til at smuldre. Ikke desto mindre vrimler bogen med postulerer som fx: »de rige og stærke isolerer sig«, »troen på en fælles verden er forsvundet«, »dybe uretfærdigheder udbygges«, »de privilegerede forstærker deres forsvarsværker mod de fattige«, »rige mennesker forskanser sig og ser indad mod sig selv«, »den rige verden lukker og dukker sig ... kæmper imod reelt globalt fællesskab« osv.

Disse tirader røber vist først og fremmest Vilbys ærgrelse over, at vi ikke for længst har ladet vore lande oversvømme med befolkningsoverskud i langt højere grad end den allerede skete katastrofe. Som fanatisk kosmopolit ønsker han verdensfolket dannet frem for alt. Bort med de homogene folkeslag, de er jo blot den naturlige udviklings affald. Revolution er for de »visionære« bedre end evolution.

Til bogen har Vilby skitseret ti »front-er«, der tilsammen skulle udgøre »kampen mod de fattige«: Teknologifronten, Den politiske front, Uddannelses- og forskningsfronten, Sundhedsfronten, Den økonomiske front, Den finansielle spekulationsfront, Miljøfronten, Kulturfronten, Religionsfronten, Rettighedsfronten samt den politiske hjemmefront.

Påstandenes parademarch

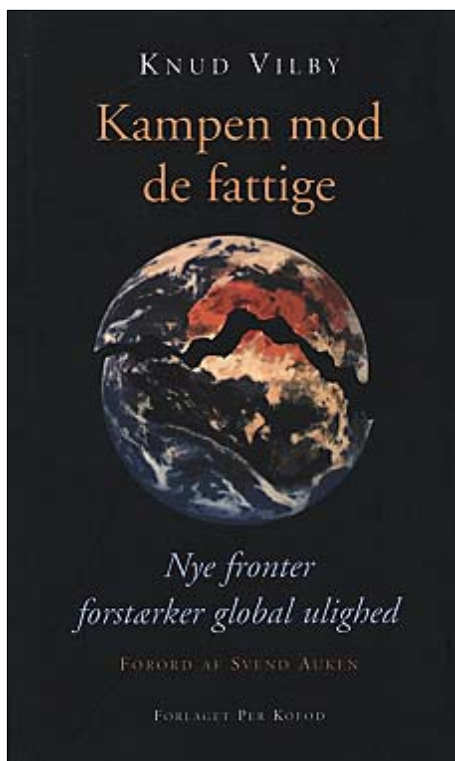
Man drømte om »den globale teknologiske landsby«. Men ulandene kommer nu mere og mere bagud.

Der var oprindeligt politisk vilje til at begrænse ulighed og fattigdom. Nu prioriteres mod ulandene, hævdes det.

Drømmen om gratis uddannelse for alle har måttet opgives i ulande.

Hjælpen øgede levetiden fra 53 til 67 år. Men rige og fattige får aldrig samme adgang til sundhedsydelser.

Spekulation hævdes at have enorme konsekvenser for ulandes mulighed for

økonomisk vækst og beskæftigelse.

De rige forbruger så klimaet ændres, og fattigdom fører til miljønedslidning.

Vestlig påvirkning medfører kulturel besættelse, der underminerer lokale kulturværdier. Global kulturkamp udvikles.

Vestlig politisk dominans fører til religiøs oprustning, da religion er en vigtig bastion i kampen mod vestlige værdier.

Terrorisme fører til frygt og lukkethed. Rettigheder for alle afskaffes, indførelse af apartheid mod andre etniske grupper.

På den politiske hjemmefront skabes skel overfor de der kommer udefra, grundet »frygt for forandring« og ønsket om at beskytte noget »fortidigt«! (Her røber Vilby igen sit kosmopolitiske vanvid.)

Landene i vest og nord forskanser og beskytter sig mod resten af verden. (Ikke nær så godt som man gør i Østasien!)

I landene i Afrika og Forasien udvikler frustrationerne og bitterheden sig, det er her drømmene dør. (Om at kolonisere os til døde her i Europa?)

De påvirkes af en forringet tro på, at fremtiden vil bringe fremskridt og større velfærd til de fleste. (Er ønsketænkning nok til at flytte bjerge?)

Vilby postulerer en voldsom ansvarsfralæggelse hos de vestlige landes politikere og befolkning. (For kulturelt underudviklede folkeslags ansvarsløshed?)

Danmark og de øvrige skandinaviske lande hævdes i en årrække at have spillet en progressiv rolle. (I skabelse af uansvarlige befolkningsekspllosioner?)

Vilby og de »progressive« nærer stadig forventninger til EU. (Om at EU vil åbne grænserne?) Men de er som oftest gjort til skamme. De skandinaviske lande kunne man også nære forventninger til, og derfor er der grund til at drøfte, hvorfor Danmark har mistet troen på »forbedringer«, og hvorfor vi slutter op bag en verdensudvikling i bakgear, der styrker nye front-er og dyrker lokale forskansninger (mod nytteløs, ødelæggende masseindvandring, der vil sikre vort selvmord!)

Nulbasis for bæredygtig vækst

I kapitlet om teknologifronten hævdes, at de bageste hele tiden kommer længere bagud. Men netop kulturel underudvikling bevirker, at der ingen kapitaldannelse er i lande med store børneflokkene, og at industriel arbejdsdisciplin mangler. Dertil kommer, at ingen investor ved sine fulde fem ville anlægge filialer eller datterselskaber i lande med korrupte styreformere og ustabile politiske forhold.

Ulandene burde lukke deres markeder for varer fra industrilandene og producere på licens til eget forbrug. Men stop for al

befolkningstilvækst (gennem étbarnsfamilier) er nu uomgængelig betingelse for en sådan chance. Men det ser håbløst ud, både evne og vilje synes at mangle.

I kapitlet om den politiske front fortæles, at bidraget på ti år faldt fra 36 til 19 dollar pr. afrikaner. Verdensbankens præsident hævder, at Afrika reelt ikke har haft en chance (har ikke givet sig selv en chance, er nok rigtigere). Samtlige lavindkomstlandes bistand halveredes i dette tiår. (Alle med befolkningsekspllosioner, og i-landene var blevet trætte af at smide gode penge efter dårlige, i skuffelse over resultaterne). Samtidig faldt priserne på råvareeksporten (dalende efterspørgsel eller købers marked?)

Rigtigt nok forvrider USA's og EU's landbrugsstøtte verdensmarkedet. til skade for ulandene (og denne støtte burde afvikles), men på den anden side er det helt galt, at eksportafgrødernes monokulturer skal finansiere forrykt befolkningstilvækst i disse lande. At producere nok til egen befolknings forbrug (som gennem

Det eneste, vi får ud af at »hjælpe« lande, der nægter at ændre »kulturen« fra højformering til lavformering, er nye folkevandringer, der vil knuse os selv under vægten.

50 år blev fire gange så stor) burde være alfa og omega i disse lande. I samme kapitel vrøvles om en »aktiv industripolitik« i lande, der altid har manglet industrielt management, og som før fortalt pga. befolkningsvækst er helt uden kapitaldannelse. Det er rent nonsens!

FAO holdt i 2002 en konference om sulten. (Ikke ét ord nævntes om, at den skyldes generationers overformering.)

Ulandshjælpen er gået ned til 50 milliarder dollars, 0,22% af bidragyderens (stærkt oppustede) nationalprodukt, BNP. Til gengæld er der brugt ufattelige midler på en masseindvandring, der aldrig burde have fundet sted, og som øger miljøbe-

lastningerne alvorligt. Ulandshjælp burde aldrig have støttet ekstrem befolkningstilvækst, og enhver forøgelse af den må og skal være betinget af indførelse af étbarnsfamilier de fleste steder.

Grundlaget for fremgang borte

Det er som fremført i bogen ganske rigtigt, at USA mindst af alle lever op til aftalerne om at redde biodiversitet, klima og miljø. (Men konventionerne er hykleri og illusioner. Det er i ulandene, biodiversiteten og regnskoven, der har enorm betydning for den mulige drivhuseffekt, forsvinder – en klar følge af den forrykte forøgelse af befolkningsmasserne).

Det er rigtigt, at uddannelse og forskning er i stor tilbagegang i ulandene. (Af samme årsag: Overbefolkning pga. flere generationers overformering. Og islam er grundlæggende udviklingsfjendsk).

Det skaber klart også hjerneflugt. (Når uddannelsen ikke kan bruges i hjemlandet, hvad så? Men at stjæle ulandens få højt uddannede er direkte usympatisk).

At millioner i ulandene blot grunduddannes til arbejdsløshed, skyldes naturligvis det samme. Alt for stort befolkningstal til disse landes ressourcer. Men nogen vil åbenbart ikke se det.

Efter 1970'erne blev der opnået vældig fremgang på sundhedsområdet. (Havde man på det tidspunkt standset al befolkningsvækst, var fremgangen fortsat).

Vilby hævder, at al erfaring viser, at positiv social, økonomisk og sundhedsmæssig udvikling fører til reducerede fødselstal. Det er direkte usandt! For det er tværtimod rent kultur-relateret. (Præsident Arab Moi, Kenya: En mand er ikke en mand, hvis han ikke får mindst otte sønner. Og i muhamedanerlandene: Kun ludere bruger prævention ...)

Citater: »Lav børnedødelighed har mange steder haft den positive konsekvens, at kvinder føder langt færre børn.« (Ikke i ulande.) »I dag falder det globale fødselstal.« (kun pga. Kina og industrilandene, og fordi man har mindsket ulandshjælp!)

Overalt rammer mangelen på rent vand især de fattigste. (Mon ikke, fordi de er blevet alt for mange?) Tuberkulose er nu den sygdom, der slår flest ihjel i ulandene. (Overbefolkning, og AIDS der svækker immunforsvar). AIDS er størst i Afrika. (Generel promiskuitet grundet kulturel underudvikling). 300 millioner smittes nu hvert år af malaria, i 70'erne var det 200 millioner. (Højere befolkningstæthed i sumpede malariaområder). FN ville i 1990 halvere mødre dødeligheden, men tallene er uændrede. (Alt for mange bør-

nefødsler i alt for overbefolkede lande). Sundhedsfremskridtene er gået i stå. (Pga. overbefolkning).

Ulighed af indlysende årsager

Verdens tre rigeste mennesker ejer lige så meget som BNP i lande med 600 millioner mennesker! (Vil man bilde os ind, at ejendom og BNP kan sammenlignes? Ejendom svarer ikke til nationalindtægt, de tre spiser ikke mere end andre, og deres investeringer gavner uhyre mange mennesker gennem skabelse af produktion og arbejde.) – Den fattigste femtedel tegner sig kun for 1 % af klodens BNP, den rigeste femtedel for 86%. (Den femtedel der kan og vil producere noget).

Fra 1990 til 2000 forblev antallet af ekstremt fattige uændret. (I det tiår øgedes verdens folketal med en milliard).

De fattigste lande får ingen investeringer udefra. Private er ikke indstillet på spild som de politikere, der forvalter brug (eller misbrug) af skatteydermidler. (Bitter erfaring og store fiaskoer er advarsler mod nye skuffelser og mere spild. Der er et alt for stort udbud af mere eller mindre brugbar arbejdskraft i ulandene, grundet overformering og overbefolkning).

De små landes betydning bliver gradvist mindre, mens de store firmaers vokser. (Nationalstaters svækkelse fremmer globaliseringens dårlige sider. Derfor bør nationalstaterne styrkes).

Vilby kritiserer, at vesten støtter vestvenlige regimer. Tror han virkeligt, at de ville være mere »demokratiske«, hvis de var vestfjendtlige? (Tænk på Iran, Sudan og Taliban!) Den amerikanske indflydelse undergraver »traditionelle værdier«, skriver han. Tror han virkelig, at disse »værdier« ville føre til demokrati og humanisme? (Tværtimod).

Grænseløs ret for folkeopløsere

I »rettighedsfronten« fremfører Vilby rent ævl, den såkaldte venstrefløjs sædvanlige demagogi. Denne mener tilsyneladende at terrorisme er en menneskeret, ligesom formeringskrig og kolonisering af de »vantros« lande. Vilby postulerer at der er stor uklarhed om, hvad terror og terrororganisationer er. (Det er let at definere: De myrder sagesløse civile!)

Vilby fremkommer med vilde overdrivelser om terrorbekæmpelsens metoder. De går ud over menneskerettighederne og sætter retssikkerheden overstyr, hævder han. Han er tilsyneladende dybt skuffet over, at koloniseringen af Danmark og det øvrige Europa går i stå, han kalder det »opdeling af mennesker«, når man begrænser asyltildelingerne til alternative

diktaturtilhængere i hobetal. (Reelt fulgte med ægte demokratisk sindelag arrangerer næppe såkaldt familiesammenføring, som ret beset er kolonisering via fætter/kusine-tvangsægteskaber).

Efter min mening er det racisme at kolonisere et andet folks fædreland. Ret til at trænge ind i et sådant er opdigtet.

Diktatur fældes ikke ved at give tilfældige asyl, men kun med militær magt.

Menneskerettigheder bliver helt uundgåeligt misbrugt hvis de gælder internationalt. Derfor skal de kun være vertikale, altså kun gælde nationalt. Opdagede globale rettigheder misbruges groft af kosmokraterne til at fratage Europas folkeslag fædrelandsretten og gøre dem til mindretal i deres egne lande. Det er totalt forrykt at tro, at man kan standse befolkningsekspllosioner ved at åbne grænserne for demografisk aggression, og »retten« hertil er ikke »frihed« som påstået af Vilby, men folkemord på folkeslag.

Koranen proklamerer evig formerings-

Knud Vilby

krig mod alle klodens vantros. Alene denne krig alverdens muhamedanere fører, gør det absolut nødvendigt at afskaffe den påståede asylret. Europa er fædrelande og i øvrigt forlængst overbefolket.

Vilby synes at ærgre sig over, at Europa ikke vil lade sig kolonisere af et par hundred millioner kinesere, der vil undgå étbarnsfamilierne, plus de endnu flere der kunne komme fra Afrika og især de islamiske lande. Det ville selvfølgelig i høj grad fremme vores udslettelse ...

Ansvarsløshedens kosmokrater

Få har tærsket langhalm på selvforskyldt fattigdom i ulande som de humanitære organisationer. Til trods for, at de 2,3 milliarder vi var i 1945 allerede var global overbefolkning, har de ansvarsløse med humanitær »hjælp« siden forøget os med fire milliarder (heraf 98% i ulandene),

som der slet ikke er ressourcer eller bæredygtighed til at fjerne fattigdommen for. Er disse organisationers skjulte dagsorden også etablering af »verdensfolket« i Europa? I så fald er drivkraften hadet til evolutionens millionårige udvikling af etnisk rene folkestammer, og de er så aktører i den kosmopolitiske mafia.

Hvis disse »ædle humanister« virkelig havde elsket ulandsfolk så meget som de selv siger, så havde de forlængst presset dem til restriktiv børnebegrænsning!

Vi i vesten har valgt et samfund med lav fødselstakt. Gevinsten er en tilsvarende lav dødelighed, og sidegevinsten er velstand og velfærd.

De i ulandene har valgt et samfund med en tårnhøj fødselstakt. »Gevinsten« er en tilsvarende tårnhøj dødelighed, og »sidegevinsten« evig fattigdom og sult.

Da Kinas nyere ledere indså, at Mao's befolkningspolitik truede med at køre Kina i afgrunden, indførte de étbarnspolitikken for at redde fremtiden for Kina. Og her nytter det ikke at vrøvle om menneskerettigheder, som alle tilhængerne af fri overformering gør! Selv om samtlige humanister skråler op, er étbarnsfamilier nødvendige for at redde ulandene. Afvikling af et stupidt kvindesyn og afstumpet formeringsegoisme må være ultimative betingelser for fortsat hjælp.

Såkaldt langsigtet udvikling bliver indhentet af kaos og sammenbrud og er derfor ødelæggende spild. Hurtig udvikling kan reelt kun gennemføres af et styre, der kan gennemtvinge skrappe kulturændringer kombineret med étbarnsfamilier. Lær af Kina! Alt andet er håbløst.

Det eneste, vi får ud af at »hjælpe« lande, der nægter at ændre »kulturen« fra højformering til lavformering, er nye folkevandringer, der vil knuse os selv under vægten. Og hvilken ret har folkeslag der formerer sig som i stenalderen i grunden til høj levestandard og lav dødelighed?

Hvad er kosmokraternes vision? Den »rødt sminkede« pamperfascismes verdensdiktatur? Eller mere realistisk det globale sharia-kalifat? Fortsat finansiering af formeringsvanviddet vil helt givet medføre det sidste.

Knud Vilby:

Kampen mod de fattige.

Nye fronter forstærker global ulighed.

(Forlaget Per Kofod, 2002. 158 sider. 148 kr.)

Husdyr ?

“**Drømmekvinder.** I arabernes religion, *muhamedanismen*, er nomadesamfundets håndfaste syn på kvinden som husdyr nedfældet i lovbestemmelser, der ikke alene indespærrer hende i haremet, men også gør hende temmelig retsløs der.

En mand kan forstøde en hustru, når han har lyst. Hvis der sker uden hendes skyld, skal han bekoste hendes underhold i 3 måneder og 10 dage.

Hos den jævne befolkning er kvinderne mindre rigoristisk afsondrede, men deres stilling kan ikke siges at være bedre af den grund. De har vævet tøjet, alle går klædt i, tæpperne de sidder på, teltdugen over deres hoved, men på marschen går kvinderne ofte med tunge byrder, mens mændene rider, og så snart der slås lejr, er det kvinder, som slår teltpælene i og henter vand ved brønden.

Den praktiske ringeagt for kvindekønnet modsvares af en højstemt romantisk kvindedyrkelse. De europæiske troubadurer og minnesangeres poesi har arabiske forbilleder, en hedere og sanseligere drømme-

Det er ikke alle steder, der er tørklædetvang ...

digtning end dens blegere europæiske efterbillede.

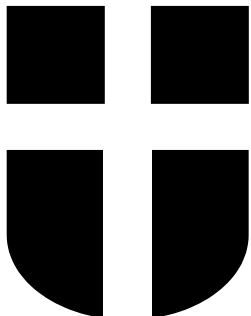
Den omhyggelige tilhylning af kvindeløget har ført til, at den ringeste blottelse fremkalder vilde hunger-hallucinationer. En samtidig af Muhammed, Amr il

Kais, svælger f.eks. i sådanne blottelser:

Fuldendt skønne er hendes lår, hendes krop er hvid og lille, hendes barm er som et spejl. Når hun vender sig, stritter hendes bryster; hendes liv er som en sky gazelles, hendes hår natsort og faldende yppigt over hendes ryg som daddelklynger fra en palmekrone. Hendes hofter er prangende over hendes ben, smækre som søbreddens siv ... “

En trofast og vågen læser (vi takker hjerteligst) har tilsendt os ovenstående citat, der stammer fra:

*R. Broby Johansen:
“Krop og klær” s. 60-61,
Gyldendal 1953.*

DANMARKSFONDEN

AF 5. MAJ 1995

Den Danske Forenings styrelse administrerer *Danmarksfondens af 5. maj 1995*, der er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag kan indsættes på foreningens girokonto.

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af Danskeren, til foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet Danskeren (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m. m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

*Kupon bedes indsendt til:
DDF, Skomagergade 25, 4000 Roskilde*